УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

Рік заснування 1897

№8(118) Серпень 2002

НОВІ КНИГИ ВИДАВНИЦТВА ОТЦІВ ВАСИЛІЯН "МІСІОНЕР":

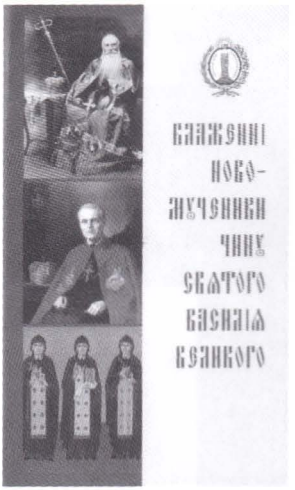

Блаженні новомученики Чину св. Василія Великого /Упорядкування Віри Арів. – 128 с.

27 червня 2001 року у Львові Святіший Отець Іван Павло II проголосив блаженними поряд з 24 іншими постатями нашої Церкви чотирьох василіянських новомучеників – єп. Йосафата Коциловського, о. Северіяна Бараника, о. Йоакима Сеньківського та о. Віталія Байрака, а 4 листопада 2001 року в Римі – єп. Павла Гойдича.

У цій книзі пропонуємо детальні життєписи згаданих блаженних мучеників за віру, а також акафіст Дрогобицьким преподобномученикам та молитви до блаженних про заступництво перед Богом.

Це видання поглибить знання широкого кола читачів про те, якими тернистими шляхами йшли у 20 ст. владики і священики Василіянського Чину.

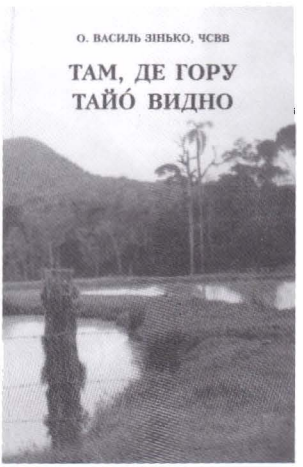

о. Василь Зінько, ЧСВВ. *Там, де гору Тайо видно.* – 112 с.

Нова книга нашого невтомного місіонера і публіциста є історичною повістю та розповідає про те, як перші українські поселенці освоювали бразильські землі в околиці Ірасеми і гори Тайо, будували першу каплицю у Латинській Америці, очікували приїзду перших священиків. Ними були отці Василіяни, які на початках зазнавали неабияких труднощів у духовній обслузі наших вірних на цьому далекому континенті.

Книга зацікавить широке коло читачів.

Передплачуйте християнський часопис "Місіонар" на 2002 рік і щомісяця знаходитимете у Вашій поштовій скриньці доброго порадника у духовному житті!

Передплатний індекс – **23959**.

Вартість передплати: на 1 місяць – 1 грн. 78 коп.,
на 3 місяці – 5 грн. 09 коп.

СЛОВО РЕДАКТОРА

СЛАВА ІСУСУ ХРИСТУ!

Закінчується тепле літо, наближається новий навчальний рік для більше, ніж семи мільйонів дітей та молоді України. У "Слові життя" цього місяця подаємо роздуми над словами Ісуса: "Заспокойтесь, – це я, не страхайтеся!" якими Він заохочував Своїх учнів, а також і нас закликає не боятися нікого і нічого, крім гріха.

Це число буде для наших читачів пам'ятним тим, що у ньому вміщено витяги зі Звернення Синоду Єпископів нашої Церкви. Владики подали для усіх вірних "Суспільний дороговказ віруючого", тобто 10 суспільних "заповідей" християнина. Одна з них закликає не брати і не давати хабарів. Дав би Бог, щоб усі цього дотримувалися, бо зі зникненням корупції зникла б і причина нашої бідності.

Святіший Отець, незважаючи на погане самопочуття і спекотну погоду, прибув до столиці Канади Торонто на XVII Всесвітній День Молоді, де виголосив змістовне послання. Витяги з нього пропонуємо прочитати як молоді, так і старшим читачам, бо вони наснажені духовною наукою.

У цьому номері звертаємо особливу увагу на постать блаж. свящмуч. Миколая Чарнецького, ЧНІ, перенесення мощей якого відбулося нещодавно у Львові. Про з'їзд Апостольства молитви у Жовкві розповідає у своїй статті Ольга Крак. Вміщаємо короткий репортаж про багатолюдні відпустові святкування у Зарваниці.

Завдяки змістовним матеріалам про празники – Преображення Господа Ісуса Христа та Успіння Матері Божої – маємо нагоду краще пізнати два останні свята нашого літургійного року. Під рубрикою "Блаженні переслідувані за правду" читайте спогад нашого постійного автора о. Мелетія Батога, ЧСВВ про с. Анну Глову, СНДМ, світлій пам'яті якої поет Петро Шкраб'юк присвятив вірш "Троянди на дорозі".

У рубриці "Християнська мораль" розповідаємо про діяльність центру "Дорога" та подаємо інтерв'ю з Миколою Гуралем, консультантом цього осередку. У цій же рубриці о. Василь Зінько, ЧСВВ пропонує роздуми на тему: "Милостиня угодна Богові". У цьому числі подаємо короткі біографії трьох василіянських новоєреїв, а також статтю про історію і сучасне служіння сестер Василіянок у США.

Про Гошівський василіянський монастир, світлину якого ви можете побачити на обкладинці нашого часопису, читайте у рубриці "Василіянські монастирі України". Отець Роман Каспришин ознайомлює вас із життєписом ще одного заслуженого священика УГКЦ – Івана Лопадчака. Молода журналістка Мирослава Лучка подає цікавий матеріал про нехристиянські релігії в Україні. У рубриці "Молоді та дітям" Віра Арів знову дарує казкову розповідь, цього разу про те, як через терпіння дістатися до Неба.

Бажаємо усім вам, дорогі читачі, гарного відпочинку. Не забудьте передплатити на наступний рік наш часопис, у якому ви знайдете для себе багато цікавого і корисного.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

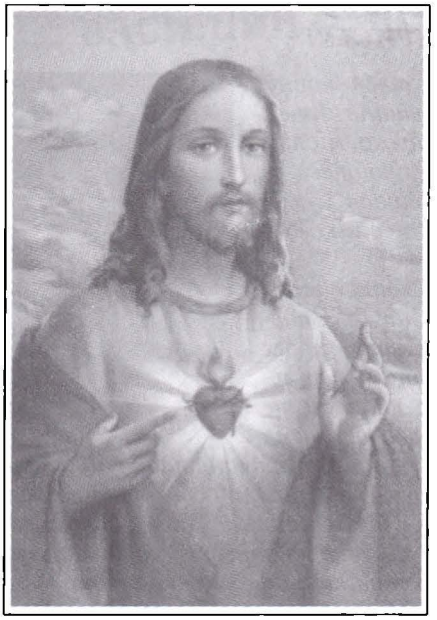

Ось серце, що так дуже полюбило нас...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СЕРПЕНЬ:

(Поблагословлене Святішим Отцем)

Загальний: ЩОБ ЯК НА ОСОБИСТОМУ, ТАК І НА СУСПІЛЬНОМУ РІВНІ ЗРОСТАЛА ПОШАНА ДО НАВКОЛИШНЬОГО СЕРЕДОВИЩА, ЯКЕ Є ДАРОМ БОЖИМ ДЛЯ ЛЮДЕЙ.

Серед численних дарів Божих є і природа, яку слід шанувати так само, як й інші дари Божі (наприклад, дар життя, здоров'я тощо).

Святіший Отець закликає нас молитися цього місяця, щоб кожна людина в світі і ціле суспільство прагнули більше шанувати довкілля. Кожен християнин повинен це розуміти як практикування заповіді любові – люби ближньо-

го свого, як самого себе. Якщо справді любиш себе і свого ближнього, то будеш із пошаною і відповідальністю ставитися до навколишнього середовища, щоб різні покоління людей могли ним користуватися.

Усі ми прагнемо і маємо право на те, щоб вести здоровий спосіб життя. Для цього нам потрібне екологічно чисте повітря, вода, земля. Усе це створив нам Господь Бог, і все, що Він створив – добре, тому людина не має права цього нищити. Але грішна людина, надуживаючи своїм правом на використання природних багатств ввела у цей світ нелад: води забруднені, рослинний і тваринний світ винищується.

Молімося, щоб у світі знову привернувся первісний порядок, бо все, що створене, має служити людині, а людина – Богові. Молімося, щоб усі християни та люди доброї волі впливали на свої місцеві та державні уряди, припиняючи таким чином забруднення і нищення навколишнього середовища.

Місійний: ЩОБ МІСІОНЕРИ СВОЄЮ ПРАЦЕЮ ПОЛЕГШУВАЛИ СПРИЧИНЕНІ СОЦІАЛЬНОЮ НЕСПРАВЕДЛИВІСТЮ ТЕРПІННЯ ЗНЕДОЛЕНИХ І ВБОГИХ У СВІТІ ТА СПРИЯЛИ ПОДОЛАННЮ БІДНОСТІ.

У першому блаженстві "Блаженні вбогі духом, бо їхнє Царство Небесне" (Мт 5, 3) аж ніяк не схвалюється бідність. Божественний Спаситель казав давати милостиню, продавати свої маєтки і роздавати бідним. Він також наголосив, що бідних завжди матимемо, тобто, що ми, християни, завжди будемо мати можливість полегшувати терпіння знедоленим та вбогим.

Коли ці терпіння спричинені природними катаклізмами (повінню, посухою, пожежею, сильними бурями), то люди ще можуть відгукнутися на цю біду і допомогти. Але коли причиною знедоленості чи бідності стала соціальна несправедливість, тоді мало хто готовий допомогти таким потребуючим.

На місійних теренах, де постійно працюють жертвенні посланці Церкви, багато людей часто вмирає з голоду і від важких недуг, бо не мають за що купити хліб чи ліки. Місіонери там не лише проповідують Євангеліє, але й стають лікарями, вчителями, навчаючи місцевих жителів грамоти, способів ведення народного господарства тощо.

Молімося, щоб місіонери завдяки духовній і матеріальній підтримці інших успішно допомагали знедоленим, хворим і бідним та полегшували терпіння цих людей.

Місцевий: ЩОБ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ ЗВЕРТАЛИ БІЛЬШЕ УВАГИ НА СВОЄ ВНУТРІШНЄ ДУХОВНЕ ЖИТТЯ.

Україна вважається християнською країною. Однак за підрахунками одна третина українців є нехрещена. У деяких східних областях України половина населення належить до різних протестантських сект чи навіть нехристиянських релігій. Реально оцінивши релігійний стан жителів України, можна, на жаль, констатувати, що справжні християни є в меншості. Але Христос сказав: "Не бійся, мале стадо", маючи на увазі, що не кількість, а якість важлива.

Цього місяця ми будемо молитися, щоб християни України звертали більше уваги на своє внутрішнє, тобто духовне життя, щоби були справжніми послідовниками Христа. У цьому нам допомагає молитва, піст і милостиня – три найважливіші засоби, якими християни освячуються.

Молитва повинна бути не лише приватна, але й спільна та літургійна. У поглибленні духовного життя християнам допоможе читання духовної літератури, пояснення Святого Письма, зокрема у т.зв. біблійних колах, вивчення засад християнської етики тощо.

Ісус наголошував на важливості посту, як внутрішнього відречення. Піст може мати і зовнішній прояв, але ніколи не слід постити, щоб показувати людям, але щоб запанувати над своїм тілом і пристрастями.

Навіть і милостиня, яка проявляється назовні, повинна завжди бути пов'язана з добрим наміром, її не слід давати задля людського ока, але з любові й милосердя до ближнього. Духовне життя – це постійне вмирання для старої людини, а життя для Бога і ближніх.

Молімося, щоб саме у вимірі заповіді любові християни України ставили на перше місце духовне життя, зростаючи у ньому і вдосконалюючись, бо якщо дух здоровий, то будуть здорові душа і тіло.

Покровитель на серпень – св. Пантелеймон, 9.08 (27.07)

Св. Пантелеймон походив з поганської родини, що проживала в Никодимії (Мала Азія). За професією він був лікарем. До Христової віри його навернув і охрестив священик Єрмолай.

Св. Пантелеймон визначався великим милосердям до вбогих, яких лікував без грошей, часто чудесним способом. Оскаржений своїми колегами-лікарями перед імператором Діоклетіаном за проповідування Христової віри. Св. Пантелеймон загинув мученицькою смертю близько 305 року.

Тропар Пантелеймона (г. 8): Високе звання лікарського уміння прийнявши, Славний, завдяки науці священного Єрмолая, ти полюбив благочестиву віру своєї матері. За неї, радіючи, мужньо постраждав ти і прийняв благодать зціляти недуги. Тому виліковуй і наші недуги, щоб ми похвалами вшановували пам'ять твою, великомученику Пантелеймоне.

Кондак Пантелеймона (г. 5): Як наслідувач милостивого Христа і Бога, ти від нього прийняв благодать оздоровлень, Страстотерпцю і Мученику. Своїми молитвами виліковуй душевні наші недуги, повсякчас відганяючи спокусника від тих, що з вірою кличуть: Спаси нас, Господи! (Із "Молитвослова").

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ВЕРЕСЕНЬ:

Загальний: ЩОБ ДІТИ І МОЛОДЬ КАТОЛИЦЬКИХ ШКІЛ ПІД ПРОВОДОМ І ЗА ДОПОМОГОЮ ДОБРИХ І РОЗСУДЛИВИХ УЧИТЕЛІВ ЗРОСТАЛИ В СВЯТІЙ ВІРІ, ВІДПОВІДАЛЬНО ТА ПРАВИЛЬНО СТАВЛЯЧИСЬ ДО ЖИТТЯ.

Місійний: ЩОБ ЦЕРКОВНІ ГРОМАДИ ПІВНІЧНОЇ І ПІВДЕННОЇ КОРЕЇ ЗАВДЯКИ ДІЯННЮ СВЯТОГО ДУХА ЗНАЙШЛИ СПІЛЬНИЙ ШЛЯХ ДО ПРИМИРЕННЯ І ОБ'ЄДНАННЯ КОРЕЙСЬКОГО НАРОДУ.

Місцевий: ЩОБ В УКРАЇНІ АКТИВНІШЕ РОЗВИВАЛИСЯ ДИТЯЧІ Й МОЛОДІЖНІ РЕЛІГІЙНІ ТОВАРИСТВА ТА ОРГАНІЗАЦІЇ.

Покровитель на вересень – св. Захарія, 18.09 (5.09)

ПОПРАВКА

У ч. 7 за 2002 р. на с. 214 у заголовку, першому і 28-му рядку статті "Юліян Буцманюк і сакральна спадщина Жовківського храму Різдва Христового" замість слів "Різдва Христового" слід читати "Пресвятого Серця Христового".

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Заспокойтесь, – це я, не страхайтеся!" (Мт 14, 27).

Тиверіядське озеро, назване також Галилейським морем, має такі розміри: 21 кілометр довжини та 12 кілометрів ширини. Коли від поривів вітру з долини Бекаа на ньому здіймаються великі хвилі, то це викличе страх навіть у найдосвідченіших рибалок, які нераз плили цим озером. Тієї ночі *(коли Ісус мовив: "Заспокойтесь, – це я, не страхайтеся!" – прим. ред.)* учні Ісусові дуже перелякалися, бо хвилі були високими, а вітер дув у супротивну сторону. Їм ледь вдавалося керувати човном.

Тоді трапилася одна несподівана подія: Ісус, Який залишився на березі, щоб молитися, несподівано з'явився на воді. Будучи вже доволі напруженими і знервованими через бурхливе море, апостоли почали кричати, налякавшись, що бачать привид. Вони ніяк не могли усвідомити, що це власне Ісус йде по воді перед ними. Тільки Бог, як написано в Книзі Йова, "йде по водах" (пор. Йов 9, 8). Та ось пролунали слова Ісуса: "Заспокойтесь, – це я, не страхайтеся!" Він ступає на човен і море враз затихає. Учні не тільки знайшли спокій, але вперше визнають Ісуса Сином Божим: "Ти істинно – Син Божий!" (Мт 14, 33).

"Заспокойтесь, – це я, не страхайтеся!" (Мт 14, 27).

Той човен, якого кидав вітер і колихали хвилі, став символом Церкви всіх часів. Для кожного християнина, який простує бурхливим шляхом життя, раніше чи пізніше настане момент страху. Можливо, що твоє серце було нераз сповнене буревіями. Можливо, і тобі сильний вітер дув прямо в очі і перешкоджав дійти до твоєї мети. Можливо, нераз ти сповнювався страхом, що життя твоє і твоєї родини зазнає краху.

Хто ж не зазнає випробувань? Вони можуть проявлятися як банкрутство, бідність, депресія, сумніви, спокуси... Нерідко найбільше стискається болем наше серце за тих, хто поруч з нами: син – наркоман або не здатний вибрати життєву дорогу, чоловік – пияк або безробітний, розлучення милих тобі осіб, старенькі і хворі батьки... Нас лякає також матеріалізм та абсолютний індивідуалізм, плодом яких є війни, насильство та несправедливість... У таких обставинах може закрастися сумнів: де поділася Божа любов? Чи це не була ілюзія, чи це не було марево?

Немає нічого страшнішого, як відчувати самотність у хвилині випробування. Коли нікого немає, хто міг би розділити твій біль, хто здатний допомогти у наших важких обставинах, кожне терпіння здається нам незносним. Ісус це знає, тому з'являється на нашому бурхливому морі. Він стає поруч із нами і вкотре повторює:

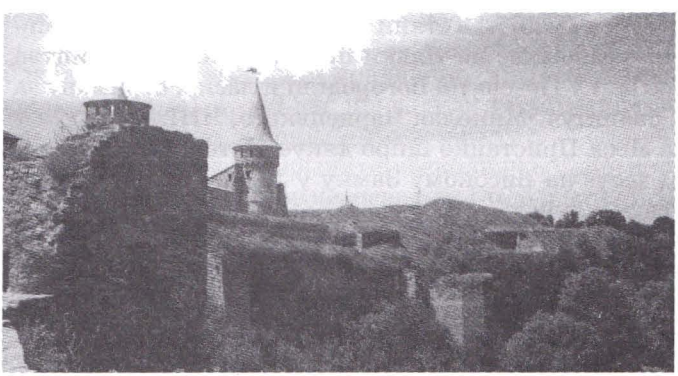

"Заспокойтесь, – це я, не страхайтеся!" (Мт 14, 27).

"Це я" – цими словами Ісус немовби хоче сказати: "І Я також був сповнений страхом на хресті, коли волав: "Отче, чому Ти Мене покинув". Я перебуваю у хвилині твого розпачу: тоді, на хресті, Я також мав враження, що Отець позбавив Мене Своєї підтримки. Ти збентежений і Я таким був, коли взивав до Свого Отця словом "чому". Я ще більше, ніж ти, відчував Себе самотнім, невпевненим, зараненим... Я відчув над собою тягар злоби людства...".

Ісус дійсно присутній у кожному болі, Він взяв на Себе наші випробування та ототожнився з кожним із нас. Ісуса можемо знайти у нашому болі й у тому, що нас лякає. У кожній болісній і страхітливій обставині добачаємо Його обличчя. Він є Любов, а їй властиво розвіювати страх.

Кожного разу, коли нас опанує страх, коли серця наші сповняться болем, ми зможемо розпізнати правдиву дійсність, яка там прихована: це Ісус, Який стає присутнім у нашому житті, це одне з Його численних облич, у якому Він проявляється. Взиваймо до Нього: чи це Ти, Ісусе, опущений у сумніві, чи це Ти, Ісусе, опущений у зраді, чи це ти, Ісусе, опущений у хворобі?

Даймо Йому змогу ступити на наш "човен", радо приймімо Його, дозвольмо Йому увійти в наше життя. Опісля продовжуймо жити так, як Ісус від нас вимагає, і без жодної умови любімо ближнього. Тим самим усвідомимо, що Ісус завжди є Любов. Тоді зможемо так Йому сказати разом із учнями: "Ти справді Син Божий".

Люблячи ближнього, отримаємо мир, задоволення, відвагу, рівновагу, здоров'я, перемогу. Любов до ближнього пояснить все і вирішить все.

К'яра ЛЮБІХ

Переклав з італійської мови о.Йосафат Воротняк, ЧСВВ

НАМ ПИШУТЬ

НАДІЙМОСЯ НА ГОСПОДА, МАТІР БОЖУ І НЕБЕСНИХ ЗАСТУПНИКІВ

На сторінках "Місіонаря" щиру подяку могутньому заступництву св. Юди Тадея складає Уляна з м.Золочева на Львівщині, якій вдалося успішно скласти вступні іспити до вищого навчального закладу. Подібного змісту подяка міститься і у листі Тетяни Л. із м.Червонограда Львівської обл., у якому вона розповідає не тільки про могутнє заступництво св. Юди Тадея, але й про опіку Пресвятої Богородиці й ласку, отриману за посередництвом блаж. священмуч. Миколая Чарнецького, ЧНІ.

Жителька с.Мшана Леся Пристайко щиро дякує Матері Божій за те, що після молебня на її честь на Високому Замку у Львові та пиття води з джерела оздоровила свій шлунок.

Студент Бокало Я. висловлює подяку Господеві Богу і небесним заступникам св. Юді Тадею та св. Миколаю за успішне складення сесії, яка, на його думку, була важкою. Свій лист він почав такими словами: "Сила чудес походить з наших молитов, заснованих на великому довір'ї".

ВИТЯГИ З ПОСЛАННЯ СВЯТІШОГО ОТЦЯ ДО МОЛОДІ УСЬОГО СВІТУ З НАГОДИ XVII СВІТОВОГО ДНЯ МОЛОДІ

"Ви – сіль землі...
Ви – світло світу" (Мт 5, 13-14)

Дорога молоде!

У моїй пам'яті все ще живі спогади про ті особливі хвилини, які ми разом пережили у Римі під час Великого Ювілею 2000 року, коли ви прибули на прощу на гроби свв.апп.Петра і Павла.

"Ви – сіль землі... Ви – світло світу" – це тема, котру я вибрав на цей Світовий День Молоді *(у Торонто, Канада – прим. ред.)*. У давнину сіль і світло були для людини життєво необхідними елементами. "Ви – сіль землі...". Однією із основних властивостей солі, як добре знаємо, є надання страві смаку. Має це нам нагадувати, що через Хрест уся наша істота була глибоко перемінена, тому що була "приправлена" новим життям, що походить від Христа (пор. Рим 6, 4).

Сіллю, завдячуючи якій християнська ідентичність не тратить своєї природи навіть у дуже секуляризованому середовищі *(середовищі, яке просякнуте духом світу цього – прим. ред.)*, є благодать Хрещення, що відродила нас до життя у Христі і вчинила здатними до відповіді на Його покликання "віддати тіла ваші як жертву живу, святу, приємну Богові" (Рим 12, 1).

Святий Павло, пишучи до римлян, заохочує їх бути рішуче настановленими провадити свій, відмінний від сучасників, спосіб життя і мислення: "І не вподібнюйтеся до цього світу, але перемінюйтесь обновленням вашого розуму, щоб ви переконувалися, що то є воля Божа, що добре, що вгодне, що досконале" (Рим 12, 2).

Довгий час сіль використовували для консервації продуктів. Ви, як сіль землі, покликані зберегти віру, що отримали, і передати її незмінною іншим. Вашому поколінню дано виклик: особливим шляхом зберегти непорушеним скарб віри (пор. 2 Сол 2, 15; 1 Тим 6, 20; 2 Тим 1, 14).

Усвідомте своє християнське коріння, вивчайте історію Церкви, поглиблюйте знання духовної спадщини, яка була вам передана, наслідуйте свідків і вчителів, які вас провадили і провадять.

"Ви – світло світу...". Коли світла стає менше або воно взагалі зникає, то неможливо розрізнити навколишньої дійсності. У темну ніч можна боятися і відчувати себе невпевнено, і тоді з нетерпінням очікується приходу світанку. Дорога молоде, ви маєте бути сторожею світанку (пор. Іс 21, 11-12), провісниками приходу сонця, котрим є Воскреслий Христос!

Світлом, про яке нам говорить Ісус в Євангелії, є світло віри, дорогоцінний дар Божий, який освічує серце і прояснює розум: "Бо Бог, Який сказав: *"Нехай із темряви світло засяє"*, – Він освітлив серця наші,

щоб у них сяяло знання Божої слави, що на обличчі Ісуса Христа" (2 Кор. 4, 6).

Особиста зустріч із Христом просвітлює життя новим світлом, виводить нас на правильний шлях і зобов'язує бути Його свідками (пор. Veritatis splendor, 88 *(Сяйво правди – прим. ред.)*.

У контексті секуляризації сьогодення, в якому багато сучасних людей думають і живуть так, мовби Бога немає, або захоплені ірраціональними формами релігійності, необхідно, щоб саме ви, дорога молоде, знову підтверджували, що віра є особистим рішенням. Нехай Євангеліє буде найважливішим критерієм у визначенні вибору і напрямків вашого життя! Таким чином... будете знаком Божої любові, правдивими свідками люблячої присутності Христа. Пам'ятайте, що "не запалюють світла та й не ставлять його під посудиною, лише на свічник, і воно світить усім у хаті" (Мт 5, 15).

Так само як сіль надає смаку страві і як світло освітлює темряву, так і святість надає повного змісту життю, роблячи його відблиском Божої слави. Скільки було святих, також і серед молоді, показує нам історія Церкви!

У своїй любові до Бога показали вони перед світом особисті героїчні чесноти, ставши прикладом життя, яке Церква подає всім для наслідування. Прошу Трисвятого Бога, через заступництво тієї незліченної кількості свідків, щоб вас, дорога молоде, вчинив святими третього тисячоліття!

Христос кличе вас свідчити Його у ваших єпархіях і парафіях, у ваших молодіжних рухах, товариствах і спільнотах. Церква, як дім та школа спільноти й молитви, приймає вас. Поглиблюйте свої роздуми над Божим Словом і дозвольте, щоб воно освітлювало ваш розум і ваші серця. Черпайте силу з благодаті Тайни Покаяння та Пресвятої Євхаристії. ...Щодня будете отримувати новий запал, який дозволить вам втішати тих, що терплять, і нести мир світові.

Споглядаючи світло, яким сяє обличчя Воскреслого Христа, вчіться жити як "сини світла й сини дня" (1 Сол 5, 5), показуючи всім, що "плід світла є в усьому, що добре, що справедливе та правдиве" (Еф 5, 9).

Дорогі молоді друзі! У серці багатокультурного і багатоконфесійного міста Торонто засвідчімо єдність з Христом Визволителем й універсальність Спасіння, Таїнством якого є Церква. Молімося про повну єдність між християнами в правді та любові, відповідаючи на запрошення Господа, Який гаряче прагне, "щоб усі були одно" (Ів 17, 21), і закликає не зволікати з виконанням цього обов'язку.

Нехай цей перший Світовий День Молоді на початку третього тисячоліття передасть усім послання віри, надії і любові!

Хай буде з вами моє благословення, кожного з вас, ваше покликання й вашу місію доручаю Марії, Матері Церкви.

ПАПА ІВАН ПАВЛО II

За виданням "Послання Святішого Отця до молоді усього світу з нагоди XVII Світового Дня Молоді" ("Свічадо", Львів, 2002 р.).

СИНОД ЄПИСКОПІВ УГКЦ

7 липня 2002 року в Києві черговий Синод Єпископів Української Греко-Католицької Церкви розпочав свою роботу Архиєрейською св.Літургією у василіянській церкві св. Василія Великого. Службу Божу очолив Блаженніший Любомир кардинал Гузар у співслужінні двох митрополитів: Кир Михаїла Бзделя з Канади і Кир Стефана Сороки зі США та 28 єпископів УГКЦ, які прибули на Синод із Південної та Північної Америк, Австралії та Європи. Змістовну проповідь виголосив владика Софрон Мудрий, ЧСВВ, єпарх Івано-Франківський.

Робочі засідання розпочались 8 липня. Того дня єпископи також зустрілися із Президентом України Леонідом Кучмою у приміщенні Адміністрації Президента України. Під час зустрічі Блаженніший Любомир передав на руки Леоніда Кучми особистий паспорт першого Президента України Михайла Грушевського, який зберігався в архіві УГКЦ. Під час дискусії з обох сторін були висловлені пропозиції та взаємні побажання співпраці Церкви і держави.

Після обіду Синодальні Отці привітали Апостольського Нунція в Україні архиєпископа Миколу Етеровича з нагоди 25-ліття його священичого служіння та взяли участь у святковому прийомі з цієї нагоди в Апостольській нунціатурі в Києві. Отці Синоду висловили співчуття родинам шахтарів, які загинули під час аварії на одній з шахт Донеччини, та висловили у телеграмі свою солідарність у прагненні шахтарів покращити умови життя і праці.

Протягом наступних чотирьох днів владики УГКЦ проводили наради Синоду, під час яких було створено нові синодальні комісії, зокрема комісію у справах ЗМІ, здійснено перерозподіл деяких єпархіальних територій в Україні, а також призначено нових членів Постійного Синоду УГКЦ.

Синод завершив свою працю 12 липня, після чого єпископи відбули на прощу до родинного села Патріарха Йосифа Сліпого та на всеукраїнську прощу до Зарваниці.

За повідомленням прес-секретаріату Глави УГКЦ

ВИТЯГИ ЗІ ЗВЕРНЕННЯ СИНОДУ ЄПИСКОПІВ
до духовенства, монашества і вірних УГКЦ

Дорогі у Христі!

Протягом червня-липня цього року в нашій Церкві відбулись три важливі події: Семінар Єпископів УГКЦ (26-29 червня); Третя (заключна) сесія Патріаршого Собору УГКЦ (30 червня – 4 липня) та Синод Єпископів УГКЦ (7-12 липня). ... Хочемо розповісти Вам про них докладніше, хоч не можемо оминути й інші гарні та вагомі хвилини, які ми всі пережили.

Головним завданням Семінару Єпископів УГКЦ було висвітлення ідентичності нашої Церкви: з'ясування покликання нашої Церкви в 21 ст.

Ми насамперед є Церквою, тобто спільнотою об'єднаних у Бозі та між собою людей, яка покликана навчати Божій Правді і Закону, освячувати всіх своїх вірних; ми є Церквою, яка (міркуючи людськими категоріями) втілена у

На світлині: владики УГКЦ під час засідання Патріаршого Собору в смт. Рудно.

східноєвропейську слов'янську культуру і є донькою візантійської духовної, богословської та культурної традиції, донькою настільки дорослою, що свого часу сама ставала матір'ю для інших Церков.

У роботі Третьої сесії Патріаршого Собору взяли участь делегати всіх наших єпархій та екзархатів. Учасники відчули відсутність вірних грекокатоликів, які з різних причин проживають у місцевостях, де ще немає нашої церковної ієрархії, і настійливо пропонували проводові Церкви якнайшвидше взяти цих наших братів і сестер під свою духовну опіку.

Патріарший Собор відзначився відчуттям єдності нашої Церкви. Панувало сповнене ентузіазму бажання бачити свою Церкву живучою, близькою до потреб людей. Для того, щоб реалізувати це бажання, делегати Собору опрацювали документ "Суспільний дороговказ віруючого". Це практичні, близькі до життя, вповні можливі для здійснення вказівки для усіх вірних нашої Церкви.

Дорогі у Христі, прочитайте їх уважно і подумайте, як виглядало б наше життя і життя тих, з ким ми спілкуємось, якщо б ми сумлінно дотримувались цих простеньких вказівок:

1. Живу вірою в Ісуса Христа за вченням Церкви. Допомагаю суспільству через своє особисте життя в Божій благодаті. Шаную образ Божий у кожній людині. Уникаю забобонів і ворожби.

2. Шаную своє тіло як Храм Святого Духа, не оскверню його алкоголем, тютюном, наркотиками, сексуальною розбещеністю. Протиставляю їм мудрість і силу Євангелія та християнську мораль. Впливаю на засоби масової інформації, щоб вони відображали християнську культуру.

3. Виявляю приналежність до Ісуса Христа. Втілюю свою віру в щоденній праці та побуті. Беру участь у Святій Літургії та очищую свою душу св. Тайною Покаяння.

4. Сумлінно виконую свої обов'язки. Докладаю зусиль до подолання розбрату, злоби і ненависті між людьми. Вчуся цінувати суспільну єдність через участь у громадському і політичному житті.

5. Дякую Богові за дар життя. Оберігаю людське життя від зачаття до природної смерті. Допомагаю хворим, беззахисним і безправним.

6. Зберігаю чистоту як у подружньому, так і в безженному стані. Плекаю подружню любов, зміцнюю сім'ю спільною молитвою та взаємною повагою і турботою. Дотримуюсь подружньої вірності. Виховую дітей та молодь особистим християнським прикладом. Допомагаю їм протистояти спокусам.

7. Практикую безкорисливість. Не зазіхаю на спільне чи особисте добро ближніх у матеріальній, духовній та інтелектуальній сферах. Робитиму все можливе, щоб не брати і не давати хабарів.

8. Шукаю правду і справедливі закони. Шаную право інших у їхніх пошуках добра та істини. Протиставляюся всім видам насильства.

9. Шаную природні багатства Землі як Божий дар і розсудливо користуюсь ними.

10. Живу в надії, яку мені дає Бог. Мужньо й терпеливо переношу випробування. Намагаюся своїми добрими ділами наблизити Царство Боже.

Доручаємо всім вірним нашої Церкви ознайомитися з цим документом. Він повинен ставати предметом глибоких роздумів, темою для проповідей, конференцій, а найголовніше практичним дороговказом у нашому щоденному житті.

На Соборі також було представлено багато інших пропозицій, які вимагають детального опрацювання і будуть свого часу подані до Вашого відома і для Вашої духовної користі. Цим займатиметься Постійний Синод Єпископів УГКЦ спільно із Секретаріатом Собору.

Від 7 до 12 липня вперше більше, ніж за двохсотлітній період, відбувався цьогорічний Синод Єпископів УГКЦ у Києві. В основному ми займались упорядкуванням загальноцерковних структур: Постійного Синоду Єпископів УГКЦ, синодальних і патріарших комісій, які відповідають за повсякденну діяльність нашої Церкви; уточнювали їхні завдання, призначали особовий склад. Результати нашої праці в окремих ділянках внесені в постанови Синоду Єпископів УГКЦ.

Єпископат прийняв рішення у справі завершення патріаршого устрою нашої Церкви та передав його Святішому Отцеві. Зазначимо, що до Синоду Єпископів УГКЦ із закликом про потребу такої зміни одностайно звернулись делегати Патріаршого Собору з усіх єпархій та екзархатів нашої Церкви.

Загалом Синод Єпископів схвально оцінив працю Третьої сесії Патріаршого Собору УГКЦ, який, у свою чергу, був зрілим плодом попередньо проведених єпархіальних Соборів. Ми ще раз переконалися, що успішна розбудова нашої Церкви – це справа не тільки її проводу, а й відданої співпраці духовенства, монашества і мирян. Сила навіть найрозумніших рішень полягає в любові цілої спільноти в усіх її прошарках до своєї Церкви і свого народу.

Повертаючись до вищезгаданої думки, що наша сила є в Бозі, ми в кількох пунктах постанов Синоду Єпископів УГКЦ заохочуємо всіх вірних до пізнавання і наслідування в щоденному житті проголошених минулого року мучеників нашої Церкви, наших рідних героїв віри. Таким чином ми хочемо нагадати, що ці блаженні є нашими сучасниками, вони жили і працювали поруч із нами. Тому їхні життєві подвиги в жодному разі не повинні віддаляти нас від них, а, навпаки, мають ставати для нас живим прикладом у щоденному житті.

Благословення Господнє на Вас!

Від імені Синоду Єпископів
Української Греко-Католицької Церкви
† ЛЮБОМИР
Київ, 12 липня 2002 року

Від редакції: Єпископи УГКЦ у своєму посланні згадали про ще дві важливі події червня-липня: заснування Українського Католицького Університету у Львові та перенесення мощей блаж. свящмуч. Миколая Чарнецького, ЧНІ.

ПЕРЕНЕСЕННЯ МОЩЕЙ БЛАЖ. СВЯЩМУЧ. МИКОЛАЯ ЧАРНЕЦЬКОГО

Ім'я блаженного владики Миколая Чарнецького, ЧНІ стало доволі відомим за останні роки. Тисячі вірних заносять молитви до Господа, просячи посередництва цього великого мужа віри і не сумніваються у тому, що багато їхніх життєвих проблем вирішилися завдяки заступництву блаж. Миколая Чарнецького. Впродовж декількох десятків років на його могилу на Личаківському цвинтарі у Львові щодня приходили тисячі людей – потребуючі, немічні, каліки та ін., просячи його постійної опіки.

4 липня 2002 року у Львові тисячі людей, незважаючи на сильну спеку, прийшли до могили блаж. свящмуч. Миколая, аби взяти участь у молебні на його честь, а згодом і у перенесенні його мощей до церкви св. Йосафата на вул. Замарстинівській. Молебень очолили п'ять владик Чину Найсвятішого Ізбавителя: Кир Ігор Возняк, Кир Михаїл Гринчишин, Кир Степан Меньок, Кир Михаїл Колтун, Кир Михаїл Кучм'як та єпископ Студійського Уставу Кир Юліан Вороновський, з якими співслужили численні отці Редемптористи, отці Василіяни та єпархіальні священики.

Потім мощі блаж. Миколая, вкладені у домовину, були перенесені через центр міста до мурованого храму св.Йосафата, збудованого у 1930 році як костел. Багатотисячну процесію вірних очолювали згадані єпископи, священики, монахи та монахині різних Чинів та Згромаджень. Літні люди, молодь та діти після принесення мощей до храму годинами стояли в довгій черзі, щоб віддати належну шану одному з 28 нових блаженних УГКЦ, проголошених Папою Іваном Павлом II у Львові 27 червня 2001 року. Пізно ввечері розпочалися нічні чування.

5 липня об 11 годині була відслужена подячна Архиєрейська св.Літургія, очолена Блаженнішим Любомиром кардиналом Гузарем.

Протягом цілого тижня духовенство з багатьох єпархій УГКЦ, отці різних Чинів і Згромаджень відправляли Богослужіння у церкві св.Йосафата. Вірні брали участь у св. Літургіях, приступали до св. Тайн Сповіді і Причастя, отримували св.Тайну Оливопомазання. Порядок у храмі і біля нього

На світлині: перенесення мощей блаж. свящмуч. Миколая Чарнецького, ЧНІ.

вдень і вночі підтримувала молодь, яка жертвенно допомагала львів'янам та гостям.

Урочистості з нагоди перенесення тлінних останків героїчного сподвижника і мученика віри 20 ст. закінчилися 11 липня. Вранці урочисту Службу Божу очолив Протоігумен отців Редемптористів в Україні о. Михайло Волошин, ЧНІ у співслужінні численних священиків. Мощі блаж. Миколая були одягнені у єпископські ризи і вставлені у престіл церкви св. Йосафата. Опісля неподалік вул. Підголоско було встановлено хрест на місці, де буде побудовано храм блаж. Миколая Чарнецького, ЧНІ.

Сподіваємося, що вшанування пам'яті блаж. свящмуч. Миколая у нашому народі набуде більшого поширення, оскільки тисячі людей за ці дні мали змогу детальніше довідатися про його життя, місійну працю на Волині в умовах польської держави, християнські чесноти, котрими він відзначався, авторитет, який він мав як серед ієрархів, так і серед вірних.

Ігор СКЛЕНАР

З'ЇЗД АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ У ЖОВКВІ

Вже стало доброю традицією членів Апостольства молитви з різних теренів Галичини збиратися у Жовкві єдиною християнською родиною напередодні празника Пресвятого Серця Христового.

У Жовківському народному домі "Просвіта" відбувся з'їзд членів Апостольства молитви, присвячений першій річниці з дня візиту Святішого Отця Івана Павла II в Україну. Зі вступним словом виступив о. Василь Тучапець, ЧСВВ. Ігумен Жовківського монастиря отців Василіян о. Марко Максимів, ЧСВВ також звернувся до присутніх зі щирими словами привітань і коротко розповів про важливі завдання, які стоять перед членами Апостольства молитви.

Про діяльність своїх осередків розповіли ревнителі Апостольства молитви м. Жовкви, м. Броди, м. Самбора, с. Старої Скварави, с. Воля-Висоцька та ін. Вони наголошували на тому, що необхідно пожвавити працю членів Апостольства молитви, запровадити нові форми роботи, намагатися залучати до товариства більше молоді.

Значну увагу члени Апостольства молитви приділяють молитві. Важливо проявляти свою любов до ближнього, допомогти потребуючому, вміти розділити з людьми їхні радість і смуток, підтримати у важкі хвилини. Члени Апостольства молитви повинні прагнути наслідувати Христа, бути "світлом для світу".

Впродовж усієї ночі у василіянському храмі Пресвятого Серця Христового проводилися молитовні нічні чування для вірних, а у Народному домі відбувалися молитовні чування для молоді та духовні концерти.

У день празника Пресвятого Серця Ісусового паломники зібралися біля статуї Матері Божої на центральній площі Жовкви, де було встановлено імпровізований престіл, прикрашений квітами. Божественну св.Літургію служили Протоігумен Василіянського Чину о. Йосиф Будай, ЧСВВ, ігумен Жовківського монастиря о. Марко Максимів, ЧСВВ, о. Йосиф Холод, ЧСВВ та інші.

Наче добрі зернини, глибоко западали в душі паломників слова проповіді о. Йосифа Будая, ЧСВВ про Серце Христове, яке палає безмежною любов'ю до людей, закликаючи любити Бога і ближнього.

Ольга КРАК

У ЗАРВАНИЦІ – ВЕЛИЧАВИЙ ВІДПУСТ

На світлині: собор Зарваницької Матері Божої.

Цьогорічний відпуст у цьому мальовничому селі Теребовлянського району на Тернопільщині був присвячений 110-ій річниці з дня народження кардинала Йосифа Сліпого. Зарваниця приймала гостей з усього світу. За останні роки вона стала вже традиційним найславнішим відпустовим місцем в Україні.

Зі самого ранку 13 червня сюди прибували паломники: хто – транспортними засобами, а хто – пішки. Спершу заходили до парафіяльної церкви Пресвятої Трійці, де на бічному престолі знаходиться славна чудотворна ікона. Опісля йшли близько півкілометра до новозбудованого собору Зарваницької Матері Божої, який має два поверхи і високу дзвіницю. Біля собору знаходиться джерело з кількома десятками крапиків, і саме сюди зійшлися десятки тисяч молодих паломників на нічні чування, які тривали до світанку.

Того ж самого дня у с. Заздрість на Тернопільщині (родинне село кардинала Йосифа Сліпого) численні владики, очолені кардиналом Любомиром Гузаром, відслужили св.Літургію у каплиці музею-садиби і започаткували відзначення 110-ої річниці з дня народження Патріарха.

У неділю, 14 липня, вдосвіта у Зарваниці було дуже людно. Відправлялися різні Богослужения. Десятки священиків сповідали. О 9 годині з кінця просторої площі перед відпустовим храмом кільканадцять владик, очолених Блаженнішим Любомиром, процесійно рушили під звуки оркестру до престолу.

З Главою УГКЦ співслужили дванадцять єпископів (Кир Павло Василик, Кир Михаїл Сабрига, ЧНІ, Кир Софрон Мудрий, ЧСВВ, Кир Михаїл Гринчишин, ЧНІ, Кир Михаїл Микицей, Згромадження Дона Оріоне, Кир Михаїл Кучм'як, ЧНІ, Кир Михаїл Вівчар, ЧНІ, Кир Володимир Ющак, ЧСВВ, Кир Петро Крик, Кир Петро Стасюк, ЧНІ, Кир Гліб Лончина, Студійського Уставу, Кир Павло Хомницький, ЧСВВ). Під час своєї проповіді Глава УГКЦ наголосив на тому, що ми маємо за що дякувати Богові, бо так багато людей приїхали до Зарваниці.

Божественна Літургія завершилася врученням Блаженнішому Любомирові кардиналові Гузареві посвідчення про почесне громадянство міста Тернополя. Глава УГКЦ прийняв високу відзнаку з рук міського голови Богдана Левківа. Нового Тернопільського громадянина вітали також голова Тернопільської державної адміністрації Іван Корницький та голова Обласної ради Анатолій Жовківський.

Під час святкового обіду о.мітрат Василь Семенюк, управитель відпустового центру в Зарваниці, висловив щиру подяку Блаженнішому Любомиру та усім владикам і вручив усім їм копію Зарваницької чудотворної ікони Матері Божої. Він також наголосив, що у Зарваницькому відпусті взяли участь майже 200 тисяч осіб, у тому числі й прочани з-за кордону, зокрема 102 вірних із Югославії.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

КІЛЬКІСТЬ НОВОЄЄРЕЇВ ЗБІЛЬШИЛАСЯ

Наприкінці червня – на початку липня цього року василіянська Провінція Найсвятішого Спасителя в Україні збагатилася трьома новоєєреями. Подаємо їхні короткі біографії.

о. Епіфаній Андрій Гнатів, ЧСВВ народився 6 червня 1977 року в с.Батятичі Кам'янсько-Бузького р-ну на Львівщині. Має молодшу сестру. У 1994 році закінчив місцеву середню школу. Того ж року вступив на новіціят Крехівського василіянського монастиря. Після перших обітів, які склав 28 серпня 1996 року, розпочав навчання у Варшаві. Після закінчення студій з філософії і богослов'я склав 7 липня 2001 року вічні обіти, а 25 липня того ж року прийняв дияконські свячення з рук владики Іринея Білика, ЧСВВ. На священика був висвячений 25 червня 2002 року у василіянській церкві св. Онуфрія у Львові владикою Глібом Лончиною, Студійського Уставу.

***

о. Володимир Михайло Кусий, ЧСВВ народився 17 липня 1958 року у м.Золочів Львівської обл. Має двох старших сестер і одну молодшу. 1975 року закінчив середню школу. У 1979–1983 роках навчався у Рівненському державному інституті культури, після закінчення якого здобув фах вокаліста і хормейстера-диригента. На новіціят Крехівського василіянського монастиря вступив 10 липня 1995 року. Перші обіти склав 14 жовтня 1996 року. Філософсько-богословські студії відбув у Варшаві. Дияконські свячення прийняв з рук владики Володимира Ющака, ЧСВВ 12 травня 2002 року у Варшаві. Священичі свячення отримав у Золочівському василіянському храмі Вознесіння ГНІХ 2 червня 2002 року з рук владики Софрона Мудрого, ЧСВВ.

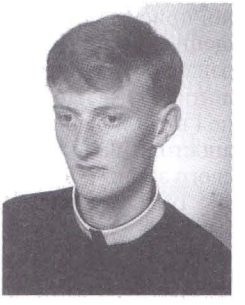

о. Павло Андрій Ясиновський, ЧСВВ народився 9 грудня 1976 року в м.Золочів Львівської обл. Має старшу сестру. У 1994 році закінчив середню школу. Того ж року вступив на новіціят Крехівського василіянського монастиря. Перші обіти склав 28 серпня 1996 року, а вічні – 1 липня 2001 року. На о.диякона висвячений 12 липня 2002 року Чорткові владикою Іринеєм Біликом, ЧСВВ. Священичі свячення отримав 14 липня 2002 року в Золочівському василіянському храмі Вознесіння ГНІХ з рук владики Єфрема Кривого, ЧСВВ із Бразилії.

Редакція "Місіонаря" бажає усім трьом новоєєреям успішного продовження вищих богословських студій і щедрого Божого благословення у монашому і священичому служінні на многії і благії літа!

ПРАЗНИК ПРЕОБРАЖЕННЯ ГОСПОДА ІСУСА ХРИСТА

"Прийдіть усі духовно до гори, наперед очистившись, вийдім на Тавор, щоб побачити Христа" (з Утрені).

Це один із найбільших празників у нашому літургійному році, який відзначаємо 19 серпня. Подію, яка відбулася на горі Тавор, гарно описують святі Євангелисти Матей, Марко і Лука. Разом з Ісусом на горі того дня були Мойсей та Ілля з потойбічного світу й апостоли Петро, Яків та Іван.

Гора Тавор знаходиться неподалік Кани Галилейської. За християнським переданням на її вершині зведено вже в 4 ст. перший храм Преображення Господнього. Сучасна Преображенська церква на цій горі була збудована у 1923 році.

Святі Отці Церкви часто порівнювали монаший подвиг до подорожі на гору Тавор: чим вище підносишся і чим далі віддаляєшся від земської суєти, тим більше наближаєшся до Бога.

На запитання, чому не перед усіма дванадцятьма апостолами, а лише перед трьома зволив Господь преобразитися, св. Іван Дамаскин відповідає: "Ці три апостоли, ці три "стовпи" повинні були утвердити у вірі в Божество Ісуса Христа усіх інших своїх співбратів і вірних".

Богослужіння цього празника заохочує усіх вірних до духовного піднесення, закликає людей невтомно простувати крутою і тернистою стежиною до неба. У своєму дочасному житті ми повинні намагатися преобразитися зі старої людини в нову, зі земної у небесну.

Святе Письмо часто нам нагадує, що ми тут лише подорожні. Земля не є місцем нашого постійного перебування, бо наша батьківщина – небо. До цієї кінцевої мети ми повинні увесь час наближатися, терпляче несучи свій нелегкий хрест та допомагаючи його нести своїм ближнім. Бо, як казав св. Павло, носячи тягарі один одного, виконаємо закон Христа. Господь хоче, щоби всі ми облеклися в Нього, щоби ставали щораз більше Його духовними дітьми, преображувалися з тілесного в духовне, подібно як потворна гусениця перетворюється у прекрасного метелика, який зноситься до висот.

У біблійному значенні поняття гори є завжди позитивним: на горі приносилися старозавітні жертви, на горі Синай Господь явився Мойсеєві, на горі Тавор преобразився Ісус Христос.

Святі Євангелисти у події Преображення згадують про хмару, яка є знаком постійної присутності Бога. З неї чути було голос, подібно як на ріці Йордан під час Хрещення Ісуса. Під час Христового Преображення в апостолів виник страх, але він означав тільки одне – учні боялися втратити ту неповторну мить, вони хотіли залишитися там: "Добре нам тут бути" (Лк 9, 33). Але Господня воля була інша, зникло все це і вони повернулися до сірих буднів. Їм і нам було показано, що того Ісуса, Якого апостоли бачили у славі, слід наслідувати і йти тернистою дорогою аж до кінця свого земного шляху.

Біла і блискуча одежа Ісуса на горі означає есхатологічну славу, якої око не бачило і вухо не чуло. "Це Син Мій, Вибранець, слухайте Його", – сказав Господь (Лк 9, 35). Ісус, слуга Божий, слухняний аж до смерті, є прикладом для усіх людей, які також повинні бути слухняними Господеві. Слухати Христа означає слухати самого Бога.

На землі ми маємо намісника і представників Ісуса Христа – Папу, єпископів та священиків. Слухаючи їх, творимо золотий ланцюг слухняності, яка родить добрі плоди. Найкращим із них є той, що людина не заблукає, а дійде до своєї мети, яка віддзеркалюється у Преображенні.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

ПРАЗНИК УСПІННЯ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

Щороку 28 серпня наша Церква святкує величний празник, який у наших літургійних книгах означений торжественно: "Успіння Пресвятої славної Владичиці нашої Богородиці і Приснодіви Марії". До нього ми повинні готуватися Успенським постом та передсвяттям напередодні празника. Віддання празника святкується на дев'ятий день. Хоча свято Успіння нагадує нам про сумну подію смерті, але воно належить до радісних празників, тому що Пресвята Богородиця тілом і душею перейшла від земного, дочасного життя до життя вічного в царстві її Сина. І тому ми маємо в небі могутню Заступницю і Покровительку.

На християнському Сході свято Успіння належить до найдавніших Богородичних празників, який почали святкувати в Єрусалимі після Ефеського Собору. Празник розвинувся і поширився у 4-5 ст. у Східних Церквах (візантійській, ефіопській, вірменській), але його не святкували. Вже у 6 ст. святкування празника Успіння імператор Маврикій (582–602) поширив на цілу візантійську імперію. На Заході під впливом Сходу празник з'явився дещо пізніше – на початку 7 ст. Його основу творить священна традиція Церкви, починаючи з апостольських часів, апокрифічні книги, однозгідне навчання Святих Оців і Вчителів Церкви першого тисячоліття християнства.

Найдавніше письмове передання, що розповідає про смерть Пресвятої Богородиці, подане в одному давньому творі невідомого автора (у Західній Церкві твір має назву "Перехід Святої Марії", у Східній – "Св.Івана Богослова слово на Успіння святої Богородиці").

Від початку 6 ст. виникли такі припущення, що гріб Пресвятої Богородиці знаходиться у храмі Успіння в Гетсиманії, а церкву на Сіоні стали вважати місцем Успіння Пречистої Діви Марії. Однак донині історики не можуть нічого певного сказати ані про місце смерті Матері Божої, ані про місцезнаходження її гробу. Одні стверджують, що вона померла в Єрусалимі, а інші – в Ефесі, куди її мав узяти зі собою св. Іван Богослов.

У Католицькій Церкві правду віри про Успіння і Внебовзяття Пресвятої Богородиці було підтверджено догматом, який проголосив Папа Пій XII 7 листопада 1950 року. У ньому мовиться, що Мати Божа після своєї смерті воскресла, тобто її воскресив Христос, і вона з прославленою душею і тілом увійшла до неба. Ця велична подія у житті Церкви ще раз нагадує нам слова нашого Спасителя до Своїх учнів: "Істинно, істинно говорю вам: хто слухає Моє слово й у Того вірує, Хто послав Мене – живе життям вічним, і на суд не приходить, бо від смерті перейшов у життя" (Ів 5, 24).

Отож, нехай у цей день кожна християнська душа воздасть хвалу і подяку Господеві за те, що Він, перемігши смерть, дав нам можливість осягнути життя вічне. Нехай кожне християнське серце у празник Успіння Пресвятої Богородиці піднесе свою молитву до нашої Небесної Матері, котра ще за життя на землі була "славнішою від херувимів і незрівнянно славнішою від серафимів". Пречиста Діва Марія споглядає у небі невимовну красу, велич і могутність Пресвятої Трійці та заступається за нас, бо Ісус Христос, будучи розп'ятим на хресті, дав Свою Матір тим, які вірують у Нього, за духовну Матір (пор. Ів 19, 26-27).

Підготував Михайло ІВАТЬО

ДЯКУЮ ТОБІ, СЕСТРО АННО!

У житті кожної людини є хвилини, які закарбовуються в пам'яті на ціле життя. Так і мені добре запам'яталися зустрічі з сестрою Анною Гловою зі Згромадження сестер Служебниць Непорочної Діви Марії, яка померла мученицькою смертю і була знайдена мертвою на горищі Вінницької церкви Покрову Пресвятої Богородиці.

Після мого падіння на будові нашого василіянського монастиря у місті Бар на Вінниччині мене з переломом стегнової кістки відвезли до Вінницької лікарні. Знайомство з лікарями, обстеження, а відтак мене поклали на витяжку ноги, щоб таким чином підготувати до операції.

Майже кожної людини очікування хірургічної операції викликає якесь внутрішнє переживання. Одним засобом заспокоєння у такому випадку є відвідування найближчих осіб. Вже з першого дня до мене приходили священики, сестри і миряни, які бажали мені швидкого видужання і повернення до душпастирської праці, запевняючи допомогу і підтримку своїми молитвами.

Серед відвідувачів були також і сестри Служебниці, які у Вінниці мають свій дім. З першого дня вони щоденно навідувалися до мене, приносили продукти і все необхідне. Та сестри спілкувалися не тільки зі мною, але також і з іншими хворими, які були зі мною в одній палаті. Хворі дивувалися їхній жертвенній праці та служінню ближнім. Особливо сестра Анна створювала приємне враження своєю милою усмішкою.

Сестра-монахиня з Німеччини Клара Ітц, яка прожила коротке життя і померла в опінії святості, говорила: "Коли я людям усміхаюся і таким способом спілкуюся з ними, тим самим звістуючи їм Божу любов, тоді й вони Його полюблять". Подібною до цієї монахині була сестра Анна. Вона завжди була життєрадісна. У її серці ніколи не зникало бажання чинити добро своїм ближнім.

Пригадую, як одного разу сестри принесли більше продуктів, ніж це було необхідно, і я звернувся до сестри Анни:

– Прошу, сестро, ви повинні зрозуміти, що всього спожити я неспроможний.

– Поділіться з хворими, в лікарні є такі, котрих ніхто не відвідує, а щоб вам це все не заважало, то я наведу в тумбочці порядок.

Нахилившись до тумбочки, вона тут же почала прибирати і все, що було зайве, віднесла на кухню. Потім приходили у палату працівники з кухні й говорили мені:

– У вас є дуже добра сестричка, така щира і мила, життєрадісна і привітна. Сьогодні дуже мало таких дівчат можна зустріти, які б хотіли так посвятити себе Господеві. Вона багато розказувала нам про Бога і як молитися до Нього. Одразу видно, що вона є дитиною добрих батьків.

– Так, але вона вже більше як десять років у монастирі. З шістнадцяти років вона пішла до сестер Служебниць і, як бачите, задоволена своїм життям, бо найбільшим щастям для людини є робити добро своїм ближнім, – говорив я жінкам.

А коли я розповідав їм про сестер-монахинь, які так багато працюють у своїх парафіях, лікарнях, школах, вони з цікавістю мене слухали, а відходячи, говорили:

– Нехай Бог їм допомагає і дає здоров'я для такої добродійної праці.

У день операції сестри Служебниці в особливий спосіб посвятили свій час на молитву. Ввечері прийшла сестра Анна відвідати мене.

– Прошу отця, у вас буде все в порядку. Набирайтеся терпеливості й скоро ви станете на ноги, так сказав лікар. До речі, він теж просив нас молитися за лікарів, щоб успішно пройшла операція. Тому ви мусите поправлятися, за ваше видужання ми молилися, – говорила заспокійливо сестра Анна.

Пригадую собі зустрічі зі сестрою Анною. Я ніколи не чув від неї, щоб вона жалілася чи нарікала на труднощі. Через деякий час після того, як вона приїхала до Вінниці, сестри почали невеликий ремонт свого дому, власноручно його побіливши. Сестра Анна виявляла найбільшу активність. Коли я запитав її, де вона навчилася такої майстерності, вона відповіла:

– Я завжди допомагала своїй мамі, а коли ми їздили у село Тарнавицю, що на Яворівщині, то завжди старалася робити те, що робила моя бабуся.

Потім ми зайшли до каплиці, де вже все було відновлене. Після молитви "Ангел Господній" сестри очікували доброго слова.

– Ви справжні майстрині. Без допомоги інших ви все зробили на високому рівні, – похвалив я сестер.

– Отче, ми ще і вам зробимо побілку келій у вашому монастирі. Тільки поскоріше будуйте монастир, – усміхаючись, сказала сестра Анна.

Пригадую, як одного разу я зайшов до сестер і побачив сестру Анну, яка сиділа за столом і щось писала. Сестра навчалася у Педагогічному університеті і виявилося, що вона готувалася до екзаменів.

– У нас почалася сесія. На мене всі звертають свою увагу, тому хочеться якнайкраще підтвердити свої знання на екзаменах. Тому, прошу отця, щирої молитви за успішне складення моїх іспитів.

А коли я через деякий час знову відвідав сестер, то сестра Анна, задоволена успішною здачею екзаменів, говорила:

– Сесія вже позаду. Всі екзамени я здала і закріпилася в університеті. Дякую вам, отче, за молитву.

– А як викладачі ставилися до вас? – запитав я у сестри.

– О, дуже добре. Навіть один старший професор розпитував про наше життя, а потім запитав, як ми собі даємо раду з грошима. Я відповіла, що нам дуже важко матеріально, але ми ще працюємо з неповносправними дітьми в реабілітаційному центрі і таким чином покращуємо своє матеріальне становище. Професор здивувався і з розумінням сказав: "Нехай Бог вам допомагає у вашій подвижницькій праці. В наш час це щось більше, ніж посвята, це самопожертва. Щасти вам Боже!"

Сестра Анна деколи навідувалася до міста Бар. Особливо запам'ятався приїзд сестри з молоддю Вінниці на Різдвяні свята. Вони виступали з різдвяною програмою перед парафіянами, а також в будинку культури для незрячих. Люди запрошували сестру частіше відвідувати їх і розділяти їхню радість. На прощання сестра Анна говорила радісно:

– Якщо буде у вас відбудована своя церква, то ми обов'язково приїжджатимемо сюди, щоб працювати з молоддю і дітьми.

Сестра Анна дуже любила дітей. Навіть у лікарні, коли вона приходила мене відвідувати, можна було бачити, яку увагу вона уділяла хворим травмованим дітям. Усім, що мала, ділилася з ними, кажучи:

– Візьми ці цукерки і швидко видужуй!

Останній раз я зустрівся з сестрою, коли ми з братами Василіянами заїхали до сестер, щоб їм подякувати за їхню щиру обслугу і допомогу. Сестри, а особливо сестра Анна, були дуже раді, коли побачили контрольні рентгенні знімки, які показали, що зростання кісток проходить нормально, лише потрібен час для повного виздоровлення.

– Я дуже тішуся, що і наші молитви добрий Бог вислухав, – сказала сестра Анна.

– Дякую вам, сестро, – відповідав я зворушено.

Я, мій рідний брат о. Віктор і брат Валентин зайшли до світлиці дому сестер. Сестра Анна зготувала легкий обід і ми, пообідавши, вийшли надвір. Через якийсь час сестра винесла свій невеликий фотоальбом. Ми переглядали фотографії, а вона нам розказувала коротку історію кожної світлини, особливо звертаючи нашу увагу на своїх родичів. А потім задумалася і зі смутком сказала:

– Будемо в скорому часі міняти цей будинок на кращий. Хочемо, щоб у новому будинку було більше місця, більше кімнат і світла, і щоб була гарна каплиця.

Про який дім вона говорила, нам тепер неважко здогадатися. Вона не знала, що Отець Небесний готує їй вінець мучеництва, а Ісус Христос готує місце в небі: "В домі Отця Мого осель багато. Коли б не так, Я б сказав вам, бо я йду приготувати вам місце, вернуся і вас до себе візьму, щоб і ви були там, де Я" (Ів 14, 2-3).

Сестро Анно, ти в свої юні роки на поклик Божий у своїй душі сказала "так". Коли тобі запропонували місійну працю у місті Вінниці, ти сказала "так". Коли запропонували працю у реабілітаційному центрі і навчатися у Педагогічному університеті, ти також сказала "так". Тільки на гріх ти сказала "ні", віддавши мужньо своє життя, як справжня мучениця. Дякую тобі, сестро, за все, молися і заступайся за нас!

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
м. Золочів, 6 липня 2002 р.Б.

ЗНАЙДИ ЧАС...

Знайди час на *призадуму*... Вона *є джерелом сили.*
Знайди час на *розвагу*... Вона *є тайною вічної молодості.*
Знайди час на *читання*... Воно *є джерелом мудрості.*
Знайди час на *молитву*... Вона *є наймогутнішою* силою на землі.
Знайди час на *любов інших*, на те, щоб тебе любили...
Вона *є Богом даний привілей.*
Знайди час на *приязнь*... Вона *є дорогою до щастя.*

З книги "На Грані Сьомої Декади"

P.S. Підготував п.Роман Іваницький (Флорида, США) у 50-ту річницю щасливого звільнення від розстрілу в Самбірській тюрмі 27 червня 1941 року.

ОСЕРЕДОК ПСИХОЛОГІЧНОЇ ТА ДУХОВНОЇ ПІДТРИМКИ У ЛЬВОВІ

Ось уже чотири роки поспіль у Львові, неподалік психлікарні, що на вул. Кульпарківській, діє центр ***"Дорога"****, де знаходять допомогу і підтримку люди, узалежнені від наркотиків, алкоголю, та ВІЛ-інфіковані (хворі на СНІД). Консультант центру Микола Гураль ласкаво погодився відповісти на деякі наші запитання.*

Кор.: – Ми довідалися, що алкоголікові може найкраще допомогти алкоголік, який позбувся алкогольної залежності. Чи це відповідає дійсності?

М. Гураль: – Так, багато з нас у свій час впали на саме дно, але зуміли змінитися, вивчитися, стати психологами й консультантами, отримати відповідні сертифікати.

Нині у нашому центрі задіяні вісім консультантів, які мають досвід тверезого способу життя й можуть ділитися ним з іншими людьми, а також знані психологи Львова. Скажімо, групу допомоги батькам наркоманів веде Світлана Павич, психолог громадської організації "Жінка для жінки". Психолог Світлана Біляєва ще вісім років тому започаткувала у Львові рух Анонімних Алкоголіків (АА) і сьогодні вона також співпрацює із нами. Зоя Романець, викладач психології Львівського університету, керує у нашому центрі психодрамою. Це своєрідний метод психологічної підтримки, за допомогою якого можна побачити свої проблеми через посередництво театрального дійства.

Кор.: – Як відомо, у товариствах АА та Ал-Анон основною є програма "12 кроків". Чи вона і у вашому осередку є важливою?

М.Гураль: – Так, без сумніву. В програмі "12 кроків" є дуже важливими усі 12 кроків, але найважливішим є перший, бо зробити його завжди важко. Нелегко визнати своє безсилля перед впливом наркотиків чи алкоголю, а ще важче усвідомити, визнати себе алкоголіком чи наркоманом. Але ми переконалися, що крім програми "12 кроків" усі інші методи безуспішні. Ми підшивалися, кодувалися, нас гіпнотизували, ми платили шалені гроші... Через певний період часу ми знову зривалися і все по́чиналося спочатку.

Але ставалося чудо, коли тверезий наркоман чи алкоголік казав, мовляв, подивися на мене, я зміг, я змінився, значить, і ти зможеш. Відтак поступово, крок за кроком, наркотики чи алкоголь переставали керувати нашим життям. Утім, ці кроки не закінчуються ніколи, це духовні заповіді, за якими тверезий алкоголік чи наркоман будує своє подальше життя.

Кор.: – Як у Вас виникла думка допомагати наркоманам, які знаходяться у місцях позбавлення волі?

М.Гураль: – Так склалося, що свого часу мені довелося відсидіти й у тюрмі. У в'язниці я "познайомився" з наркотиками, став їх вживати, у мене розвинулася хімічна залежність. Коли вийшов з ув'язнення, то зрозумів, що треба щось робити. Мене покинула жінка, забрала дітей, я нікому не був потрібен. Однак я зумів змінитися і потроху все стало налагоджуватися.

Зараз надається можливість ув'язненим Львівської колонії суворого режиму №48, щоб під час відбування покарання вони мали змогу ознайомитися з нашою програмою і почати контролювати цю невиліковну недугу.

Кор.: – Як конкретно виглядає праця центру з ув'язненими?

М.Гураль: – Ми сформували групу з десяти ув'язнених, які вже долучилися до нашої програми. З ними працюють психолог центру "Дорога" Володимир Ковалевський, психолог 48-ї колонії Олена Гошко та я, як консультант із проблем узалежнень.

Спочатку до нас поставилися підозріло і недовірливо, позаяк тепер тюрма стала відкритішою і туди приходять багато людей з вулиці – представники різних релігійних конфесій та сект. Усі вони за щось агітують, щось обіцяють, нав'язують. Але коли ми стали спілкуватися, з'ясувалося, що роль консультанта, який працює за методом "рівний рівному" вкрай важлива. Він починає з розповіді про себе, про те, що сидів, пив чи коловся, але вирвався з тої трясовини. Ми починаємо розуміти одне одного, виникає довіра до "своєї" людини.

Я зараз сам наповнюю свою душу, там у мене діти і сім'я, моя тверезість. Ми не лікуємо душу, ми показуємо, як це можна зробити. І кожен це мусить зробити сам.

Лариса ДЕДИШИНА

МИЛОСТИНЯ УГОДНА БОГОВІ

Молитва, піст і милостиня – це три важливі засоби християнина на шляху до досконалості. Милостиню творить той, хто дає щось зі свого, не чекаючи за це негайної нагороди. Таким чином людина збирає скарб на небі. Щира милостиня ближньому – це вчинок, зроблений самому Христові. "Усе, що ви зробили одному з Моїх братів найменших – ви Мені зробили" (Мт 25, 40). Для того, щоб подобатися Богові, ми повинні творити милостиню щирим серцем і щедрою рукою.

У житєписі св. Мартина Турського розповідається, як одного разу він розітнув мечем свій плащ наполовину і віддав одну половину вбогому. Вночі йому з'явився сам Христос і сказав, що цей подарунок був для Нього.

Свята Церква постійно заохочує нас творити милостиню. З досвіду знаємо, що ті християни, які радо давали милостиню, отримали змилування Боже. Навіть великі грішники завдяки своїм милостиням в останній хвилині свого життя були помилувані й отримали прощення своїх гріхів.

Існує, однак, інша милостиня, яку дається не через людей, а безпосередньо самому Богові. Можемо це побачити на прикладі життя св. Вероніки Жуліані з Італії. Її батьки мали семеро дочок: дві з них померли маленькими, одна лишилася при батьках, а чотири вступили до монастиря – Вероніка до сестер Капуцинок, а інші три – до строгого Чину сестер Кларисок. Отак побожні батьки дали Богові на службу четверо своїх дітей.

Не була це одноразова милостиня, але віддання дітей Богові було тривалим даром. Таку милостиню Богові може вчинити кожна християнська родина. Все ж таки це легше зробити багатодітній сім'ї, ніж тій, яка має одну або дві дитини.

Часто батьки шкодували дати свою дитину Богові на службу або й забороняли їй вступити до монастиря, хоча вона й мала явне покликання, а потім не мали з неї жодної потіхи. І тобі, дорогий юначе чи дівчино, дається можливість дати велику милостиню Богові – самого чи саму себе, посвятитися Йому на службу в священстві чи у монастирі.

Милостиня є виявом любові до ближнього і Бога. Незалежно від того, чи вона є цілісною, коли посвячуємося або віддаємо свою дитину Богові, або частковою, коли даємо щось зі свого, нехай вона буде завжди добровільною і щирою.

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

ВАСИЛІЯНСЬКИЙ ЧИН СЬОГОДНІ: СЕСТРИ ВАСИЛІЯНКИ (8)

(США)

Провінція Христа Чоловіколюбця

28 листопада 1911 року до м. Філадельфії (штат Пенсильванія) прибули на прохання владики Сотера Ортинського, ЧСВВ і завдяки Митрополиту Андрею Шептицькому мати Олена Лянґевич, ЧСВВ і три сестри Василіянки: Пафнутія Тимочко, Євфимія Курилас та постулянтка Єремія Івасечко.

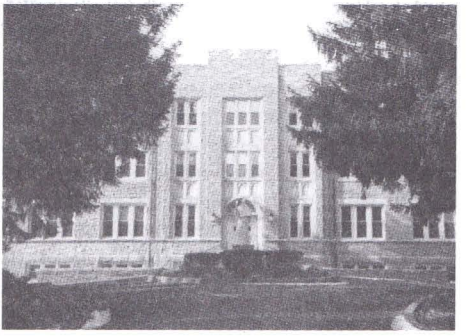

На світлині: матірний дім сестер Василіянок у Філадельфії.

Сестри Василіянки проживали неподалік будинку, у якому в 1912 році було засновано сиротинець. Владика Сотер організував роботу килимарні і маленької друкарні, де працювали сестри, створюючи таким чином фонд для утримання сиротинця. У кінці березня 1916 року помер єпископ Сотер, а через декілька місяців того ж року відійшла до вічності й м. Олена ЧСВВ. Сестрами і сиротинцем заопікувався новий митрополит Костянтин Богачевський, який задіяв монахинь до освітньої роботи. Він створив перші українські католицькі парафіяльні школи.

У 1926 році сестри ЧСВВ закупили у м. Філадельфії (у районі Факс Чейз) землю, на якій було побудовано перший матірний дім св. Василія та новіціят. Першою настоятелькою стала м. Йосафата Теодорович, ЧСВВ. У 1931 році у Філадельфії відкрито школу та інтернат для дівчат українського походження – Академія св. Василія, яка має державний статус.

У своїй власності сестри Василіянського Чину в США мають декілька домів. Найстарший монастир сестер ЧСВВ у 1912 році посвячений св. Василію і знаходиться у Чізапейк-Сіті. У 1947 році засновано коледж св. Макрини у Факс Чейз, де навчаються понад 800 студентів. Центр української культурної спадщини зародився у м. Дженкінтаун. Василіянський духовний центр у Факс Чейз засновано 1997 року, де було посвячено у 2000 році каплицю Пресвятої Трійці. У цьому центрі запроектовано програму інтелектуального, психологічного та духовного збагачення мирян.

Реколекційний дім Марії і Марти постав у 1997 році у м. Рокледж (штат Пенсильванія). Сестри Василіянки виконують численні обов'язки у галузях освіти, катехизації, проводять реколекції, навчаються церковного мистецтва. Також вони проводять духовні навчальні програми у містах: Стемфорд, Чікаґо і Парма, які знаходяться у різних штатах США.

Парафіяльна школа сестер Василіянок у Чікаґо заснована в 1925 році. У ХамтрамкУ (частина Детройту) 1928 року сестри заснували дім Непорочного Зачаття, у Нью-Йорку 1933 року – дім св. Юрія, в Оберні 1938 року – дім свв. Петра і Павла, у Пармі 1948 року – дім св. Йосафа-

та, у Філадельфії 1957 року – дім св. Йосафата. В Ембріджі сестри Василіянки у 1988 році заснували пасторальний дім. Подібний дім засновано у 1996 році й у Сент-Пітерсберзі (штат Флорида). Парафіяльна школа і два пасторальні доми є власністю єпархії.

Нині Провінція Христа Чоловіколюбця у США нараховує 63 сестри Василіянки. До Провінційної Управи входять: с. Анна Бусовська, Протоігуменя, с. Лавра Палка, її заступниця, і три дорадниці: с. Міріям Коваль, с. Марія Юрасінська і с. Павла Яциник.

Після відродження УГКЦ і Чину сестер Василіянок в Україні монахині ЧСВВ зі США сприяли духовному та матеріальному відновленню Провінції Пресвятої Трійці в Україні. До цього в окремий спосіб спричинилися дві сестри Василіянки – м. Емелія Прокопик і м. Дія Стасюк, які були свого часу генеральними настоятельками Чину сестер Василіянок. Мати Емелія якийсь час виконувала обов'язки Провінційної настоятельки в Україні. Мати Дія, ще будучи головною настоятелькою, часто приїжджала в Україну і надавала значну допомогу у вихованні молодих сестер Провінції. Зараз вона перебуває в Україні і ділиться своїм багатим виховним досвідом із сестрами, намагаючись піднести до відповідного рівня духовність і просвітницьку діяльність сестер.

Крім згаданих двох сестер зі США також с. Теодозія Алішовська, ЧСВВ тривалий час допомагала у вишколі дівчат Івано-Франківського катехитичного інституту та посприяла декільком з них відбути початкові монаші випробування у Філадельфії. Одна з них, с. Любов Білей з Калуша, склала перші обіти 30 вересня минулого року.

Наприкінці 2001 – на початку 2002 років відбулися урочистості з нагоди 90-ліття діяльності Провінції сестер Василіянок у США.

Редакція "Місіонаря" приєднується до привітань і бажає, щоб столітній ювілей сестри Василіянки відсвяткували у більшій кількості своїх членів і духовному піднесенні у служінні Богові й нашому народові!

За матеріалом сестер Василіянок
Провінції Христа Чоловіколюбця у США
підготував о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

З діяльності Василіянського Фонду Допомоги

(Продовження. Початок у ч.7 за 2002 р.)

На прохання шановних членів ВФД продовжуємо друкувати перелік міст і сіл, а також країн, звідки поступають пожертви.

7. Перемишлянський р-н: м.Перемишляни, с.Великі Глібовичі, с.Чемеринці, с.Добряничі, с.Вовків, с.Копонь, с.Осталовичі.

8. Стрийський р-н: м.Стрий, с.Семигинів, с.Великі Дідушичі, с. Лисовичі, с.Нежухів, с.П'ятничани.

9. Сколівський р-н: с.Кам'янка, с.Жупани.

10. Старосамбірський р-н: м.Самбір, м.Добромиль, с.Старява, с.Сушиця, с.Мала Лінинка, с.Завадка, с.Соляноватка, с.Великосілля, с.Тершів, с.Біличі, с.Стара Сіль, с.Лаврів, с.Скелівка, с.Терло, с.Ралівка, с.Стара Старява, с.Ясениця-Замкова, с.Корналовичі, с.Катино, с.Спас. *(Далі буде)*

Подав о.Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ

та, у Філадельфії 1957 року – дім св. Йосафата. В Ембріджі сестри Василіянки у 1988 році заснували пасторальний дім. Подібний дім засновано у 1996 році й у Сент-Пітерсберзі (штат Флорида). Парафіяльна школа і два пасторальні доми є власністю єпархії.

Нині Провінція Христа Чоловіколюбця у США нараховує 63 сестри Василіянки. До Провінційної Управи входять: с. Анна Бусовська, Протоігуменя, с. Лавра Палка, її заступниця, і три дорадниці: с. Міріям Коваль, с. Марія Юрасінська і с. Павла Яциник.

Після відродження УГКЦ і Чину сестер Василіянок в Україні монахині ЧСВВ зі США сприяли духовному та матеріальному відновленню Провінції Пресвятої Трійці в Україні. До цього в окремий спосіб спричинилися дві сестри Василіянки – м. Емелія Прокопик і м. Дія Стасюк, які були свого часу генеральними настоятельками Чину сестер Василіянок. Мати Емелія якийсь час виконувала обов'язки Провінційної настоятельки в Україні. Мати Дія, ще будучи головною настоятелькою, часто приїжджала в Україну і надавала значну допомогу у вихованні молодих сестер Провінції. Зараз вона перебуває в Україні і ділиться своїм багатим виховним досвідом із сестрами, намагаючись піднести до відповідного рівня духовність і просвітницьку діяльність сестер.

Крім згаданих двох сестер зі США також с. Теодозія Алішовська, ЧСВВ тривалий час допомагала у вишколі дівчат Івано-Франківського катехитичного інституту та посприяла декільком з них відбути початкові монаші випробування у Філадельфії. Одна з них, с. Любов Білей з Калуша, склала перші обіти 30 вересня минулого року.

Наприкінці 2001 – на початку 2002 років відбулися урочистості з нагоди 90-ліття діяльності Провінції сестер Василіянок у США.

Редакція "Місіонаря" приєднується до привітань і бажає, щоб столітній ювілей сестри Василіянки відсвяткували у більшій кількості своїх членів і духовному піднесенні у служінні Богові й нашому народові!

За матеріалом сестер Василіянок
Провінції Христа Чоловіколюбця у США
підготував о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

З діяльності Василіянського Фонду Допомоги

(Продовження. Початок у ч.7 за 2002 р.)

На прохання шановних членів ВФД продовжуємо друкувати перелік міст і сіл, а також країн, звідки поступають пожертви.

7. Перемишлянський р-н: м.Перемишляни, с.Великі Глібовичі, с.Чемеринці, с.Добряничі, с.Вовків, с.Копонь, с.Осталовичі.

8. Стрийський р-н: м.Стрий, с.Семигинів, с.Великі Дідушичі, с. Лисовичі, с.Нежухів, с.П'ятничани.

9. Сколівський р-н: с.Кам'янка, с.Жупани.

10. Старосамбірський р-н: м.Самбір, м.Добромиль, с.Старява, с.Сушиця, с.Мала Лінинка, с.Завадка, с.Соляноватка, с.Великосілля, с.Тершів, с.Біличі, с.Стара Сіль, с.Лаврів, с.Скелівка, с.Терло, с.Ралівка, с.Стара Старява, с.Ясениця-Замкова, с.Корналовичі, с.Катино, с.Спас. *(Далі буде)*

Подав о.Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ

ГОШІВСЬКИЙ МОНАСТИР НА ЯСНІЙ ГОРІ

За переданням перший монастир на Ясній горі у с. Гошеві збудований у 1570 році легендарним карпатським лицарем Кучуладом, який невдовзі пограбувала розбійницька ватага. У середині 17 ст. монаша обитель була відновлена заслугами родини Гошовських, власників Ясної гори, і їхнього родича Євстахія Шумлянського (батька львівського єпископа Йосифа).

На початку 18 ст. до храму принесли копію Белзької (Ченстоховської) ікони, яка невдовзі виявилася чудотворною (детальніше про історію ікони можна прочитати у ч. 10 за 2001 р., с. 268). Запис від 8 жовтня 1758 року свідчить про те, що Микола Гошовський передав свої фундаторські права і маєток монастиреві, "щоб слава Марії в її чудотворній іконі постійно зростала".

У 1771 році збудовано новий дерев'яний монастир і оновлено храм. Сучасна мурована церква будувалася вісім років (1834–1842) за проектом архітектора Мозера, а монастир постав у 1836–1837 роках. У 1843 році було зведено дзвіницю

Ясна гора славилася літніми відпустами вже з середини 19 ст. аж до Другої світової війни. Варто згадати, що у травні 1915 року Січові Стрільці, повертаючись з переможного бою на горі Маківка, завзято обороняли Ясну гору від російських полків.

Серпень 1944 року став для монастиря у Гошеві трагічним: через жахливу смертоносну зливу "катюш" і гранат на Ясній горі здійнялася пожежа. Храм і монастир зазнали значних пошкоджень. Монахи якимось чудом втрималися у монастирі до 1951 року, після чого їх розігнали, а деяких навіть вислали на заслання.

У часі горбачовської "відлиги" до Гошева прибуло декілька православних монахів з Почаєва, які після легалізації Української Греко-Католицької Церкви без спротиву покинули обитель. Настоятелем василіянського монастиря Преображення ГНІХ у Гошеві призначено у 1990 році старенького о. Макарія Греня, ЧСВВ (уже покійного). Тут розпочав свою діяльність перший легальний василіянський новіціят, магістром якого став о. Матей Гаврилів, ЧСВВ. На початку 1991 року новіціят було перенесено до Крехова. Після о. Макарія ігуменом Гошівського монастиря був о. Макарій Флячок, ЧСВВ, а потім став і донині ним є о. Іван Шмадило, ЧСВВ.

Гошівський храм на Ясній горі відновлено завдяки фінансовій допомозі з м. Майнц у Німеччині. Купол церкви було скріплено металевим покриттям, а інтер'єр відновлено повністю. Розписи у храмі робили ті самі митці, що й у Крехівській та Бучацькій церквах. Розпочато також будівництво відпустового центру. Протягом останніх 10 років відбулося на Ясній горі десять молодіжних прощ. У 1997 році тут була організована Міжнародна проща вервиці за участю декількох десятків тисяч вірних.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

ПАМ'ЯТІ ОТЦЯ ІВАНА ЛОПАДЧАКА

Серед великої кількості греко-католицьких священиків 20 ст. варто згадати ім'я **о. Івана Лопадчака**.

Він народився 11 серпня 1909 року в с.Хішевичі Городоцького району на Львівщині у селянській багатодітній родині. Батько Василь під час першої більшовицької окупації був засуджений як "куркуль" і загинув на землях Комі АРСР у 1942 або 1943 році. Мати Ксенія (з дому Бобеляків) дев'ять місяців йшла пішки до свого рідного села, але у 1950 році її було насильно знову вивезено у Росію, в м.Біробіджан. Звідти вона повернулася у 1966 році, а через два роки померла і похована у Хішевичах.

Отець Іван Лопадчак пройшов тернистою життєвою священичою дорогою. Початкову освіту він здобув у рідному селі, а потім вчився у Львові, де йому пропонували відректися своєї національності й стати поляком. Своє навчання продовжував у Перемишльській духовній семінарії. У 1935 році був висвячений на священика єпископом Йосафатом Коциловським, ЧСВВ (блаж. свящмуч. нашої Церкви). Після свячень був призначений на одну з парафій Турківського району на Львівщині. У 1943–1944 роках душпастирював у с.Ільник, що знаходиться 12 кілометрів від Турки.

У 1944 році його, як і багато інших греко-католицьких священиків, було безпідставно засуджено на 10 років ув'язнення і 5 років заслання за "зраду батьківщини".

Під час слідства о. Івану Лопадчаку пропонували перейти на московське православіє, тоді його справу було б закрито, а він одержав би парафію і продовжував свою священичу працю. Та о. Іван не порушив присягу, дану під час висвячення, обравши тим самим неволю. Тюремне покарання відбував у містах Комі АРСР, працюючи санітаром у тюремному лазареті, машиністом електровозу на одній із шахт.

У 1955 році о. Івана Лопадчака було звільнено з ув'язнення. Він поселився в м.Інті, працював тут на місцевій шахті як вільнонайманий працівник і одночасно продовжував підпільно виконувати свої душпастирські обов'язки.

Однак о. Іван Лопадчак не міг змиритися із тим, що й далі жив далеко від рідної землі. З 1962 року почав писати листи до Генеральної прокуратури СРСР із проханням про амністію. У 1964 році о. Іван врешті був реабілітований, оскільки прокурори визнали, що його вина недоведена. Через два роки повернувся до України, жив у Львові і підпільно душпастирював.

Нарешті настав радісний час, коли греко-католики почали відкривати свої церкви. Отець Іван Лопадчак подбав про церкву в рідних Хішевичах. До цього села поїхав служити о. Петро Городоцький, на якого незабаром було донесено у відділення міліції м.Городка на Львівщині. Священика міліціонери заарештували і сильно побили, однак, церкву в Хішевичах все-таки було легалізовано і у ній до сьогодні служать священики УГКЦ.

26 серпня 1991 року, на 82 році життя і 56 році священичого служіння, о. Іван Лопадчак відійшов до вічності. Він як вірний Божий слуга міг би справедливо мовити слова: "Господь віддав мені по моїй правді, за чистоту рук моїх дав мені нагороду" (Пс 18, 21).

о. Роман КАСПРИШИН,
парох української греко-католицької церкви смт. Рудно на Львівщині

НЕХРИСТИЯНСЬКІ РЕЛІГІЇ В УКРАЇНІ

Крім християнської віри, яка в Україні є традиційною, на території нашої країни поширені й інші нехристиянські релігії. Найчисленніші з них – іудаїзм та іслам. А у минулому 20 ст. з'явилося також багато неорелігій.

Іудаїзм виник на території України вже в першому столітті після Р.Х. Цю релігію сповідують євреї, які жили в т. зв. ґетто *(частина міста або села – прим. ред.)*. Таким чином вони відмежовувалися від жителів тих місцевостей і зберігали свої традиції та звичаї.

У 20 ст. євреїв жорстоко переслідували гітлерівські нацисти. Навіть Митрополит Андрей Шептицький надавав притулок деяким євреям, щоб урятувати їх від жахливої смерті. Під час Другої світової війни внаслідок масового геноциду було знищено половину єврейського населення.

Євреї мають свою святиню, яка називається синагогою. У перекладі з грецької мови це слово означає "зібрання", тобто місце не тільки для здійснення богослужінь, але й для вивчення Божого вчення. Щосуботи євреї збираються у синагозі на читання і пояснення св. Письма Старого Завіту, бо Нового Завіту вони не визнають.

Іудеї святкують празник Пасхи на пам'ять звільнення єврейського народу з єгипетської неволі, а також свято Шавуот або п'ятидесятниці – в цей день відзначаються річниці одкровення пророка Мойсея на горі Синай. Осередок релігії іслам знаходиться в Ізраїлі. Слід сказати, що євреї не мали своєї держави і були розсіяні по всьому світу з 70 року після Р.Х. аж до 1948 року, коли було створено самостійну державу Ізраїль.

Виникнення **ісламу** пов'язують з Мохаммедом ібд Абдуллахом, який народився 570 року після Р.Х. у м. Мекка. Мусульмани, тобто вірні, які сповідують релігію іслам, називають Бога Аллахом, а Мохаммеда – найбільшим пророком. Ісуса Христа вони теж вважають пророком і визнають Його матір Марію.

Кожен правовірний мусульманин повинен дотримуватися п'яти "стовпів" ісламу, які є для них своєрідними заповідями. Свої святині мусульмани називають мечетями. Священна книга Коран має багато спільного з Біблією, однак, духовне життя мусульман суттєво відрізняється від християнського, зокрема способами молитви і посту. Під час посних днів, у т. зв. місяць Рамадан, вони постять від сходу до заходу сонця, нічого не їдять і навіть не п'ють води. Щодня моляться 5 разів. У них дозволене багатоженство. Одним із обов'язків мусульман є також паломництво до Мекки, принаймні раз у житті.

Прикро, що численні мусульмани фанатично і силою поширюють свою віру. Такий фанатизм спричинив християнську реакцію – хрестоносні походи в обороні Святої землі. Найбільш шкідливий прояв цього фанатизму – священна війна за віру – джіхад, тобто боротьба проти всіх невірних.

Деякі історики твердять, що іслам поширився на початку 10 ст. на території України завдяки болгарським купцям, а пізніше туркам і татарам. Найчисленніші мусульманські спільноти збереглися на півдні України, переважно у Криму серед кримських татар. Сьогодні близько 300 тис. осіб в Україні важають себе членами мусульманської громади.

Неорелігії – це нові вчення, що виникли у 20 ст. Вони поділяються на вісім груп, наприклад, неохристиянські, тобто секти – Християнська місія "Емануїл", Армія спасіння, собор євангельських церков; неоязичницькі – РУНВіра, Ладовірство; неоіндуїзм – Міжнародне товариство свідомості Кришни; езотеричні об'єднан-

ня – Реріхівське товариство; психотехнічні культи: трансцендентальна медитація, Біле братство; прибічники демонології і сатанізму та ін.

З неоязичницьких релігій найвідомішою є РУНВіра (Рідна Українська Національна Віра). Вона виникла у середовищі української еміграції у 60-х роках 20 ст. у США. Центр Об'єднання Синів і Дочок України, які сповідують РУНВіру, знаходиться поблизу Нью-Йорку в США. Його очолює Священна Рада.

Основи віровчення викладені у книзі "Маг Віри", яку написав Лев Силенко, засновник цієї релігії, учитель і пророк, котрий звістив нове розуміння єдиного бога на ім'я Дажбог. Представники цієї релігії сповідують передхристиянських божків, серед яких головним є Дажбог, і ведуть літочислення від його народження (на 9 тис. років раніше від часу Р.Х.). Вони вважають, що християнське вчення любові до ближнього стало основною причиною, що Україна ніколи не була незалежною державою і знаходилася під гнітом інших.

До східних релігій, які мають коріння у релігіях Далекого Сходу, належить і Міжнародне товариство свідомості Кришни (рух "Харе Кришна"). Це вчення заснував у 60-х роках 20 ст. індієць Свамі Прабхунада. Його послідовників називають кришнаїтами. Бгагавад-гіта та Бгагавата Пурана, частина великого індійського епосу "Махабхарата", є священною книгою для кришнаїтів. Їхнє вчення ґрунтується на поняттях карми, реінкарнації, тобто переселення душ (душа вселяється у людину або тварину). Кришнаїти споживають тільки вегетаріанську їжу і щоденно проводять сеанси медитації.

Багато з неорелігійних вчень, яких є понад 50, офіційно засновані в Україні. Тому нашу країну також можна вважати місійним тереном, де багато нехристиян. Христос казав: "Ідіть же по всьому світу і зробіть Моїми учнями всі народи" (пор. Мк 16, 15; Мт 28, 19). Ми не збираємося робити це силою або обструкціями*, але шляхом молитви за зближення і толерантність вірних різних релігій, як це показав своїм прикладом Папа Іван Павло II в Асижі в січні цього року.

Мирослава ЛУЧКА

* *Обструкція* – демонстративна дія, яка застосовується з метою зриву якихось заходів, пропозицій тощо.

Конкурс на кращу катехизу "Святі Української Греко-Католицької Церкви"

Катехитична комісія Львівської Архиєпархії оголошує конкурс на кращу катехизу про святих Української Греко-Католицької Церкви, проголошених блаженними 27 червня 2001 року Папою Іваном Павлом II.

Мета конкурсу: глибше пізнання подвижницького життя і служіння святих нашої Церкви, заохочення вірних до наслідування їх у вірі та любові до Бога і ближнього, оживлення катехитичної діяльності в парафіях.

До участі в конкурсі запрошуються священики, катехити, вчителі християнської етики, члени монаших Чинів і Згромаджень, студенти богословських навчальних закладів.

Про умови конкурсу звертайтеся за адресою: м. Львів, 79000, пл. св. Юра; тел./факс 97-00-58.

Катехизи подати до Катехитичного центру Львівської Архиєпархії до 15 жовтня 2002 року. Підсумки конкурсу будуть підведені до 2 листопада 2002 року. Переможці конкурсу визначатимуться у кожній віковій категорії та нагороджуватимуться цінними подарунками. Кращі катехизи будуть опубліковані у методичному збірнику.

ТРОЯНДИ НА ДОРОЗІ

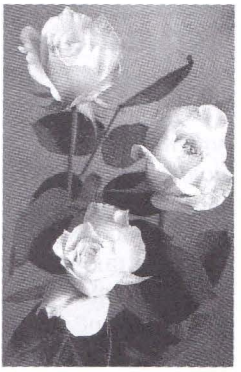

Світлій пам'яті Сестри Служебниці Анни Глови, яку 1 червня 2002 року було замордовано за св. віру.

І падають троянди, ніби сльози,
На ту гірку дорогу, по якій
Її несуть до церкви... Дзвін голосить,
Що тілом згасла в силі молодій.

Але душа несхитно-величава
У небі вже, і чує Бога клич...
Тут – сяйво свіч... Відлунює відправа,
І люди,
люди,
люди навсебіч.

І мати рідна. Мово родовідна,
І батько строго зціплює вуста...
Встає у славі мученицяя гідна
За край наш, і за віру, і Христа.

Бо справедливість владарює сива,
Добро і зло – на вічних терезах.
Як злічена в нас кожна волосина,
То й кожна порахована сльоза.

І злічені діла, що жити мають,
І їх не вб'є злоби щербатий ніж.
І я одну троянду піднімаю,
Щоб нею закосичити цей вірш.

Петро ШКРАБ'ЮК,
м. Львів, 13 червня 2002 року

Від редакції: *Автор цього вірша тісно співпрацює із Василіянським Чином. У 1995 році у видавництві "Місіонер" вийшла його книга релігійної та громадсько-історичної лірики "Передзвін", яку бажаючі можуть придбати у кіосках при василіянських церквах, зокрема при Львівських храмах св. Онуфрія (вул. Б. Хмельницького, 36) та св. Андрія (пл. Соборна, 3).*

ЧЕРЕЗ ТЕРПІННЯ – ДО НЕБА

Дорогі діти! Як ви знаєте, люди, котрі жили за заповідями Божими, після своєї смерті потрапляють до Неба, яке є Господньою нагородою за їхнє доброчесне життя на землі...

Тарас і Христина поволі прогулювалися по саду Раю, весело про щось розповідаючи одне одному і час від часу голосно сміючись. Раптом Тарас несподівано для Христини серйозно сказав:

– Я так би хотів поговорити з Ісусом. Хочу розпитати в Нього про своє життя на Землі. Мене мучить, що на багато своїх питань я ніяк не можу знайти відповіді.

– Ти завжди про щось запитуєш в Ісуса. В тебе завжди найбільше від усіх до Нього запитань. Що тебе так хвилює? – запитала Христина і раптом голосно вигукнула: – О, дивись, там Ісус! Ходімо до Нього.

Вони рушили до Ісуса, навколо Якого кружляло безліч птахів, які, доторкаючись своїм пір'ям до одягу Ісуса, немовби одержували особливе завдання від Бога – нести мир, любов і радість у світ.

Ісус ішов Тарасові й Христині назустріч, радісно усміхаючись. Світло Його Любові огорнуло їх. Юнак підійшов до Ісуса, Який вже знав, про що юнак буде з Ним говорити.

– Ісусе, я знаю, що часто до Тебе звертаюся, але... Я дуже прошу Тебе, допоможи мені позбутися моїх сумнівів і припущень.

– Сину Мій, що тебе так хвилює? – лагідно запитав Ісус.

– Мені важко пояснити свої відчуття. Але... Я дуже багато не пам'ятаю зі свого життя на Землі. Пам'ятаю безмір любові, яка мене там оточувала. Пам'ятаю людей і місця, але ще так багато не можу пригадати.

Тарас на мить зупинився, а відтак продовжував:

– Я тут часто чую, що всі, які є тут, у Небі, допомагали на Землі пізнати Тебе, а я не пам'ятаю, щоб у своєму земному житті говорив комусь про Тебе, допомагав комусь пізнавати Тебе.

– І ти думаєш, що не гідний бути тут, у Раю? – запитав Ісус.

– Так... Я гадаю, що причиною, чому я не пам'ятаю багатьох конкретних речей, які трапилися на Землі, є те, що це були погані речі. Я напевно зробив безліч лихих вчинків, якщо я їх не пам'ятаю.

– Це сумні дні твого життя, – сказав Ісус. – Ти не пам'ятаєш тільки про нещасливі миті твоєї земної мандрівки. А те, що збереглося у твоїй пам'яті – це щасливі моменти і події, які трапилися у твоєму житті.

– О, так, як я не здогадався. Ісусе, чому я мав так мало щасливих миттєвостей на Землі? Чому?

Ісус поглянув на Тараса, а тоді показав на Христину і мовив:

– Вона тут завдяки тобі. Сотні людей втішаються перебуванням тут, бо ти їм допоміг пізнати і полюбити Мене.

Тарас здивовано і недовірливо поглянув на Ісуса, Котрий продовжував:

– Ти підеш з Ангелом, Який дещо тобі покаже і на багато своїх запитань ти напевно отримаєш відповідь.

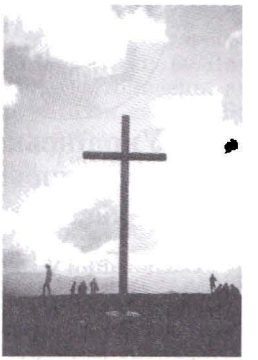

Через якусь мить Тарас разом із своїм небесним провідником опинився перед гарним будинком:

– Та це ж мій дім, – вигукнув юнак. – Я тут народився.

– І тут ти вперше пізнав Ісуса, довідався про те, як Ісус народився на Землі і чому Він повинен був умерти на хресті, – тихо говорив Ангел.

– Покажи мені ще щось з мого життя, – попросив Тарас.

Раптом юнак побачив святково одягнених дітей у великій церкві. Це було перше Урочисте св. Причастя.

– Я пам'ятаю цей день, – прошепотів зі сльозами на очах Тарас. – Цей день завжди був для мене пам'ятним. Я любив Ісуса і був радий прийняти Його в своє серце. Він завжди був для мене добрим і вірним приятелем. Того дня я відчував себе щасливим, бо я мав Ісуса так близько, у самому серці.

Через мить Тарас побачив молодих людей, які йшли через поле.

– Де я? Я не бачу себе, – мовив хлопець, пильно вдивляючись у гурт молоді.

– Ось ти, – сказав Ангел і показав на життєрадісного хлопця, який сидів у інвалідному візку.

– Чому я сиджу в цьому візку? Яка причина? Я не пам'ятаю цього, – здивувався Тарас.

– Ти таким народився. Твої ноги ніколи не ступали по землі, – пояснив Ангел.

Тарас пильно спостерігав за хлопцем, котрий весело сміявся, а потім раптом почав якось дивно жестикулювати.

– Що я роблю? – запитав Тарас.

– Це мова німих. Ти ніколи не міг говорити, – пояснив Ангел і продовжував: – З часом ти став таким слабким, що навіть не міг написати своє ім'я.

– Так, я був правий, коли казав Ісусові, що нікому в своєму житті я не міг розповідати про Нього і Його життя на Землі, – сумно мовив Тарас.

Ангел усміхнувся і сказав:

– Людям, які тебе оточували, ти про Ісуса говорив більше своїм життям. Ти свідчив Ісуса набагато більше, ніж коли би міг говорити і ходити. У Небі є багато людей, які навернулися, бачачи, як ти терпеливо і життєрадісно зносиш свої терпіння.

Видіння зникло і Тарас знову побачив Бога.

– Дитино Моя, чи маєш ще якісь запитання?

– Ісусе, якщо я був такий хворий, то чому Ти не оздоровив Мене?

– Терпіння необхідні, щоби здобути життя вічне. І Я терпів на хресті, щоб воскреснути на третій день. Від того, як людина пронесе свій хрест через ціле своє життя, залежить її вічність. Пам'ятай, сину, що **життя не є завжди Небо, але Небо є завжди життя.**

Віра АРІВ

МІСІОНАР

Український християнський часопис

Заснований у 1897 році

Засновники – Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Головний редактор
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Відповідальний секретар
Ігор Скленар
Літературний редактор
Віра Арів
Комп'ютерна верстка
Ольги Кузьмич

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел. 72-95-69
e-mail: misioner@mail.lviv.ua
www.realty.lviv.net/Misionar

Підписано до друку 26.07.2002
Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер». 80300, Львівська обл., м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2002

ЗМІСТ

Слово редактора 225
Наміри Апостольства молитви на серпень 226
Наміри Апостольства молитви на вересень 228
К'яра Любіх
"Слово життя" 229
Витяги з Послання Святішого Отця до молодіусього світу з нагоди XVII Світового Дня Молоді 231
Синод Єпископів УГКЦ 233
Ігор Скленар
Перенесення мощей блаж. свящмуч. Миколая Чарнецького 236
Ольга Крак
З'їзд Апостольства молитви у Жовкві 237
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
У Зарваниці – величавий відпуст 238
Кількість новоієреїв збільшилася 239
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Празник Преображення Господа Ісуса Христа ... 240
Михайло Іватьо
Празник Успіння Пресвятої Богородиці 241
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Дякую тобі, сестро Анно! 242
Лариса Дедишина
Осередок психологічної та духовної підтримки у Львові 245
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Милостиня угодна Богові 246
Василіянський Чин сьогодні: сестри Василіянки (8) 247
З діяльності Василіянського Фонду Допомоги . 248
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Гошівський монастир на Ясній горі 249
о. Роман Каспришин
Пам'яті отця Івана Лопадчака 250
Мирослава Лучка
Нехристиянські релігії в Україні 251
Конкурс на кращу катехизу "Святі Української Греко-Католицької Церкви" 252
Поетична сторінка 253
Віра Арів
Через терпіння – до Неба 254

На обкладинці: Василіянська церква Преображення Господа нашого Ісуса Христа у с.Гошів на Івано-Франківщині.

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

КРОСВОРД “УКРАЇНА”

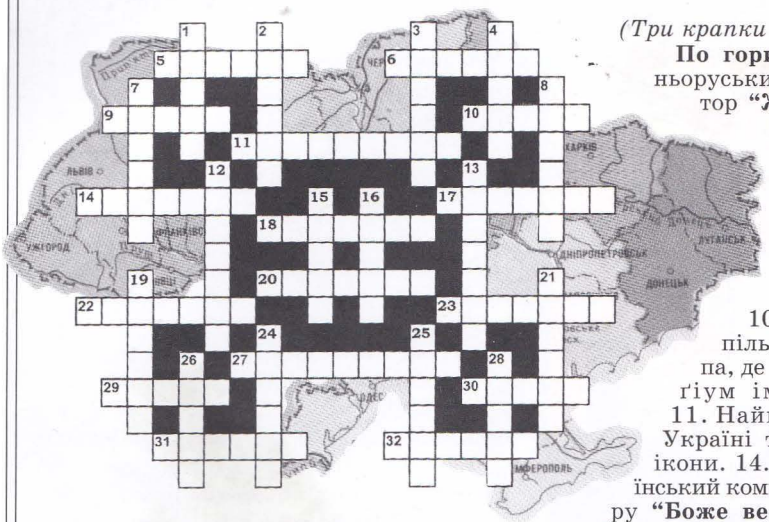

(Три крапки замініть словом)

По горизонталі: 5. Давньоруський літописець, автор **“Життя святих Бориса і Гліба та Теодосія Печерського”**. 6. Обласний центр України, колишня її столиця. 9. Назва першого вірша **Лесі Українки**. 10. Місто на Тернопільщині на р. Стрипа, де знаходиться колеґіум ім. св. Йосафата. 11. Найпопулярніший в Україні тип Богородичної ікони. 14. Визначний український композитор, автор твору **“Боже великий, єдиний”**. 17. **“... Дністровая”** – перший західноукраїнський альманах, виданий учасниками літературного гуртка “Руська трійця”. 18. “Я любив вас усіх, та найбільше любив Україну, певно, в цьому і є та найважча ... моя” (Із пісні, присвяченій **Назарію Яремчуку**). 20. Перша в Україні друкована кирилицею книга **Івана Федорова**. 22. Автор пам’ятника **Папі Івану Павлу II** у Києві, відкриття якого відбулося 25 червня 2002 року. 23. Засновник чернецтва в Україні – святий **... Печерський**. 27. Великий **князь Київський**, який запровадив християнство на Русі. 29. **“... руських учених”** – перший з’їзд діячів української науки, освіти й культури Галичини, скликаний у 1848 році у Львові. 30. **... Київська** – церква, збудована **Ярославом Мудрим** у Києві. 31. **“...-Мефодіївське товариство”** – організація, заснована за ініціативою **Миколи Костомарова, Миколи Гулака та ін.** 32. Село на Івано-Франківщині, відоме чудотворною іконою **Пресвятого Ісусового Серця.**

По вертикалі: 1. Отець **Ярослав ...** – автор збірки **“У небі пісня обірвалась”**. 2. Назва пісні **Теодора Кукурузи “... України”**. 3. Місцевість, де поховано князя **Лева** і яка славиться василіянським монастирем. 4. Книга видатного письменника, лікаря УПА **Юрія Липи**. 7. Роман у віршах **Ліни Костенко “... Чурай”**. 8. Засновник міста Львова – **... Галицький**. 12. Назва вірша **о. Василя Мендруня,** ЧСВВ, у якому звучать такі прекрасні слова: “Ученими увічнена, усіяна убогими, узорами увінчана, умудрена угодами. Ударена, ужалена, утратами утомлена, убрана урожаями, усяко ушанована”. 13. Наскельна фортеця у Галицькій землі, про яку згадується у літописі між іншими давньоукраїнськими містами. 15. “Тебе взиває вся Україна, бо всім нам грозить страшна руїна. Пекельний ... всюди лютує, Церкву і віру в серцях руйнує” (Із пісні “Святий Великий Володимире”). 16. “А твої діти, що знак Христовий в любові несли у степ шовковий, колись й за віру клали ...” (Із пісні “О, свята Ольго”). 19. Відома кондитерська фірма у Львові. 21. **... Шептицький** – видатний український церковний і громадський діяч, архиєпископ Львівський, митрополит Галицький. 24. Відомий гурт, який виконує пісні **“Все це дари Божі”, “Я – українець, я – твій брат”**. 25. Український громадський і політичний діяч, видавець часописів **“Народна справа”, “Дзвіночок”**. 26. Один зі засновників Києва. 28. Море між Європою і Західною Азією, у яке впадають ріки: Дніпро, Дунай, Дністер.

Підготувала Леся ШТИКАЛО, м. Львів

Відповіді на кросворд “Нові блаженні УГКЦ”, вміщений у №7 за 2002 рік:
По горизонталі: 5.Пастир. 6.Харськ. 9.Надія. 10.“Вірую”. 11.Ходорів. 14.Ігумен. 15.Василь. 18.Боснія. 19.Екзарх. 23.Потреба. 25.Урбан. 26.Софія. 27.Відень. 28.Івачів. **По вертикалі:** 1.Марія. 2.Диякон. 3.Лаврів. 4.Львів. 7.Калуга. 8.Жужель. 12.Семінарія. 13.Пакошівка. 16.Покора. 17.Крехів. 20.Волинь. 21.“Обнова”. 22.Табір. 24.Росія.

З Богослужень на празник Преображення Господа нашого Ісуса Христа

На Вечірні

Перед твоїми страстями, Господи, гора стала подібною до неба, а хмара, мов намет, над нею розіпнулася. Коли ти преобразився й Отець свідчив про тебе, був там Петро з Яковом та Іваном, бо мали вони бути з тобою і під час твого засудження, щоб, бачивши твої чудеса, не настрахалися твоїх страждань. Тому зволь і нам у мирі їм поклонитися, заради великої твоєї милости.

Перед твоїм розп'яттям, Господи, взяв ти своїх учнів на високу гору і преобразився перед ними, освітлюючи їх промінням своєї могутности, бо хотів показати і чоловіколюб'ям, і своєю могутністю світлість воскресіння. Його ти, Боже, і нас у мирі сподоби, як милостивий і чоловіколюбець.

Ти, Благий, що світлом твоїм всю землю освітлив, преобразився на високій горі, показавши своїм учням силу свою. Бо ти визволяєш світ від гріхів, тому й кличемо до тебе: Милосердний Господи, спаси душі наші!

Ти, що на Таворській горі преобразився у славі й учням своїм показав славу свого Божества, опроміни й нас, Христе Боже, світлом твого розуміння і направ на дорогу своїх заповідей, єдино добрий Чоловіколюбче.

На Утрені

На горі Тавор преобразився ти, Спасе, показуючи зміну людської природи, що буде в славі за твого другого і страшного приходу. Ілля і Мойсей розмовляли з тобою, і трьох учнів покликав ти, Владико, які, бачивши славу твоєї світлости, здивувалися твоєму сяйву. Ти, що тоді показав їм твоє світло, просвіти і душі наші.

Показав ти, Спасе, тим, що вийшли з тобою на гору, тільки частинку сяйва свого Божества і вчинив їх учасниками своєї небесної слави. Тим-то дивуючись, вони кликали: Добре нам тут бути! З ними й ми навіки оспівуємо тебе преображенного, Христе Спасе, що показав славу свою.

Перше, ніж об'явити свій святий хрест і страждання, ти, Владико, вивів на гору Тавор тих своїх святих учнів, яких уважав за відповідніших, і там зволив показати їм свою славу. Вони, побачивши тебе преображеного і від сонця промінніщого, припали ниць і здивувалися силі твоїй, кликнувши: Ти, Христе, – вічне світло і блиск Отця! Хоч ти добровільно воплотився, однак, залишився незмінний.

Ти – споконвічне Боже Слово, що світлом, неначе ризою, зодягнувся, преобразившись перед учнями своїми, ясніше від сонця засяяв ти, Слове. Мойсей та Ілля, ставши при тобі, визнали, що ти Господь мертвих і живих, і прославили твоє невимовне провидіння, та велику милість і милосердя, яким ти спас світ, що погибав у грісі.

"Молитвослов", Рим-Торонто, 1990